

IMMACULATA

4/2003

č.68

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 2003

Červenec - abychom uměli prožívat neděli jako dar velikonoční radosti a zjevení slávy zmrtvýchvstalého Pána.

Srpen - abychom podle vzoru mučednické smrti sv. Maxmiliána Kolbeho byli ke všem přivětiví, otevření a dokázali jim odpouštět zlo, jež nám způsobili.

Září - aby každá rodina byla školou víry, prostředím lásky a naděje, skutečnou domácí církví.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěčil Bůh celý řád milosrdenství. Já... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři,

jedním z důležitých úkolů církve pro třetí tisíciletí je evangelizace, hlásání Božího slova. V apoštolské listě *Novo millennio ineunte* papež Jan Pavel II. napsal: „V posledních letech jsem mnohokrát vyzýval k nové evangelizaci. Dnes tuto výzvu znovu opakuji, abych poukázal v první řadě na to, že v našem nitru je třeba znovu probudit původní nadšení a nechat se oslovit žářem kázání apoštolů po Leticích. Musíme znovu prožít to, co cítil svatý Pavel, když volal: «Běda, kdybych nehlásal evangelium!» (1 Kor 9,16).“ Toto misijní úsilí se má týkat všech křesťanů: „Kdo se skutečně setkal s Kristem, nemůže si to nechat pro sebe, ale musí o tom hlásat druhým. Je třeba nového apoštolského nadšení, které bude každodenním stylem života celých společenství i jednotlivých skupin křesťanů“ (NMI č.40).

Možná se ptáte: A co my, jak máme evangelizovat? Východním bodem vždycky zůstává poctivý život víry v důvěře v Boha a podle jeho přikázání. Následujícím bodem by měla být snaha o vzdělávání se ve víře, aby člověk věděl, co patří k obsahu víry a co ne. Jednou z možností, která se dále nabízí, je četba a propagace dobré křesťanské literatury.

I náš časopis *Immaculata* chce dát odpověď na papežovu výzvu a chce věrně sloužit jako nástroj evangelizace, a takto přibližovat současným lidem křesťanské hodnoty. A zde bych chtěl poprosit vás, čtenáři a sympatiky, o to, abyste náš časopis rozšiřovali ve svém okolí. Kéž Bůh požehná našemu společnému úsilí a dá, aby mnozí naši bratři a sestry našli cestu k Bohu, a tak mohli čerpat ze zdroje života.

br. Bohdan

Jesu, Dulcis Memoria

P. Jan Hrabě Kroupa

Slast, Jezu, na Tě vzpomenout!
Radostí pravých dáváš proud.
Však nad med je a nad všecko,
když v srdci dlíš! Je tak lehkó!

Nic nelze zpívat vřeleji,
nic poslouchat příjemněji,
nic mysliti si sladšího
nad Jezu, Syna Božího.

Dáš, Jezu, naděj věřícím,
jak štědrý jsi Ty k prosícím!
Jak dobrý k těm, kdo hledají!
Což teprv k těm, kdo Tě mají!

To jazyk těžko vysloví,
a slovo jakpak vypoví!
Jen znalec může uvěřit,
co je: k Ježíši lásku mít!

Buď, Jezu, naší radostí
a odměnou na věčnosti!
Ať v Tobě naše je sláva!
Na věky kéž tak zůstává!
Amen.

Ze života sv. Františka z Assisi

(Pokračování)

Novým schopným nástupcem, který se také hodně zasloužil o řád, byl zvolen bratr Eliáš z Bevglio. Tento zastával úřad provinciála v Sýrii, a předtím byl provinciálem v Toskánsku. František znal jeho výborné vlastnosti, jeho bystrý rozum, značné vědomosti, neobyčejnou výmluvnost, zvláštní přívětivost a laskavost ke každému. Zvlášť jeho nevšední horlivost v zastávání svěřených úřadů. Proto se dlouho nerozmýšlel. Svolal v Porciunkuli přítomné bratry a oznámil jim, že od této chvíle místo zesnulého Petra Kathanii bude jeho zástupcem bratr Eliáš, kterého mají všichni poslouchat a chovat se k němu jako k představenému. Když se postaral o nového vikáře, věnoval se František znovu kazatelskému úřadu, pokud mu to síly dovolovaly. Nevzdaloval se od Porciunkule, ale působil v Assisi a okolí, neboť chtěl být stále u svého mateřského kláštera. Jeho kázání byla velice pozhnána. Kdekoli se objevil, všude se k němu hrnuli lidé, aby si poslechli slova pravdy.

Během hlásání Božího slova nadešel opět Boží hod svatodušní roku 1221, který připadl na 30. května. S příchodem Menších bratří, kterých podle Jordána bylo na 3000, opět ožilo okolí Porciunkule. Ovšem nedostavili se všichni bratři, protože někteří museli spravovat kláštery, jiní se nedostavili pro velkou vzdálenost. Kardinál Hugolin se účastnit nemohl, ale poslal zástupce, kardinála jáhna Raineria. Ten přijel v průvodu několika biskupů a také řeholníků různých řádů, aby se stali svědky velikolepé podívané u kostela Panny Marie, Královny andělů. Na prostranství kolem starobylého kostelíka tábořila celá serafická rodina. Po příchodu kardinála sloužil jeden z biskupů slavnou mši svatou, při které světec konal službu jáhna. Po mši svaté zahájil František kapitolu kratičkou řečí. Hovořil o zásluhách zemřelého, vzorného bratra Petra Kathanii. Slovy otcovskými, ale dosti ráznými, poukázal na to, jak mu mnozí nehodní bratři ztrpčovali poslední chvílky jeho pozemského žití, a to především svými poklesky

a přestupky proti svaté řeholi, zvláště svou neposlušností, vzdorovitostí a nevděkem. „Milí bratři,“ mluvil k nim, „všichni dobře víte, co jste Bohu slíbili, a nechcete-li se zpronevřit svým slibům a stát se věrolomnými Bohu, vydat se tak trestající spravedlnosti Boží, zachovávejte věrně řeholi. Mnozí z vás mi působí mnoho bolestí a zármutku. Nemusím nikoho jmenovat, protože každý ví, koho míním. Nyní po smrti Petra Kathanii jsem si zvolil nového zástupce, který stojí zde vedle mne. Znáte jej mnozí, je to bratr Eliáš. Ode dneška je vaším představeným a vůdcem, poslouvejte ho více, než jeho zesnulého předchůdce.“

Po těchto slovech usedl k Eliášovým nohám na zem na znamení své poslušnosti a poddanosti, načež povstal Eliáš, aby dle přání sv. Patriarchy řídil záležitosti kapituly. Nejprve přečetl změny, jež František nařídil v jednotlivých provinciích. Někteří z představených, hlavně ti, kteří se ukázali býti tvrdšími a neposlušnými, byli sesazeni a na jejich místo dosazeni jiní, horlivější.

Po volbě představených František povstal a krátkými slovy se zmínil o úřadu každého představeného a jeho významu. „Milí bratři,“ mluvil k nim, „je zajisté dobré a příjemné Pánu, když někdo je představeným jiných bratří, ale k tomu je potřeba, aby měl určité vlastnosti. Nejprve je třeba, aby představený nehledal sebe sama, ale měl oči stále upřeny na vůli Boží. Má se snažit o spásu vlastní duše a pak všemožně usilovat o duchovní prospěch bratří, nehledě na to, zdali je chválen či ne. Když pak někdo obdržel nějaký úřad, má jej přijmout s bázní a považovat jej za jakési ponížení a dávat najevo svou radost, když se ho může opět zbavit. Drazí bratři, podle toho se vždy chovejte, protože na tom závisí jak prospěch váš, tak i celého řádu. Když totiž mnozí z vás zapomněli na vznešený význam a zodpovědnost svého úřadu, dopustili se přehmatů řádu škodlivých.“

Když domluvil, zakončil František první sezení kapituly vroucí modlitbou, v níž doporučoval Bohu své syny a prosil za ně, aby je Bůh chránil

zhoubného smýšlení a tužeb po novotách. Bůh také vyslyšel jeho volání, neboť od této letnicové kapituly řád prodělal zkoušku utrpení a vytříbil se jako zlato v ohni. Vzkvétal a mohutněl a jeho členové, až na malé výjimky, které jsou v každé lidské společnosti, byli horliví, zachovávali svatou řeholi a řídili se pokyny milovaného Otce.

Kapitula trvala sedm dní. Bázliví a malomyslní lidé by se snad mohli ptát, kdo živil po celý ten čas bratry, jichž přece bylo na tisíce, když neměli peníze ani majetek? O to se nestaral ani sv. Patriarcha ani jeho synové. Všeho zbavení, byli naplnění svatou důvěrou v pomoc Boží, očekávali jako ptáci nebeští chleba od svého Tvůrce. Prozřetelnost Boží jako vždy, tak i tentokrát se o ně postarala. Z Assisi, Foligna, Perugia, Spoleta a jiných okolních měst a dědin se dostavilo k Porciunkuli mnoho lidí, duchovních i laiků, šlechty i obyčejného lidu, kteří znali chudobu bratří, a proto jim přinesli tolik potravin a jiných potřeb, že měli bratří všeho dostatek, jak dokládá očitý svědek té kapituly, a to nejen po dobu trvání kapituly, nýbrž ještě potom zůstali všichni dva dny v Porciunkuli, aby spotřebovali to, co jim Boží dobrotivost udělila. Lidé jim stále přinášeli nové zásoby, až konečně bratří prohlásili, že již nemohou nic přijímat.

Tato kapitula byla posledním shromážděním bratří celého řádu bez rozdílu. František nahlížel, že by to bylo vždy, jak pro bratry, tak i pro věřící, spojeno s nemalými obtížemi, kdyby se měli jeho synové tak často dostavovat do Porciunkule. Nařídil tedy, že se sice každoročně bude pravidelně o letnicích konat v Porciunkuli řádová kapitula, ale k té se dostaví jen provinciálové a nikdo jiný, a sice všichni provinciálové, kteří neměli do Porciunkule daleko, kdežto ostatní, bydlící ve vzdálených nebo i zámořských krajinách, jednou za tři léta. Jindy že se sice dostavit mohou, ale nejsou k tomu zavázáni. Maje však též na paměti prospěch ostatních bratří, nařídil dále, aby každý provinciál ve své provincii konal každoročně kapitulu s bratřími, a to o svátku sv. Michaela archanděla. Toto nové ustanovení vložil také do řehole, kterou sestavil a nyní všem bratřím předložil.

Podal ji svému bratru Eliášovi a poprosil jej, aby ji hlasitě přečetl, aby se k ní každý mohl vyjádřit.

Když byl Eliáš se čtením hotov, František povstal a následujícími slovy doporučil bratřím zachování této řehole: „Ve jménu Pána všemohoucího, prosím vás, vštípte si hluboko do paměti a snažte se náležitě pochopit vše, co tato řehole a pravidlo vašeho života obsahuje. Častěji si v paměti znovu oživujte vše, co je v ní napsáno. Prosím Boha, aby on sám, jenž je všemohoucí, trojjediný Bůh, vylil své požehnání na vás všechny, když budete o této řeholi jiné poučovat, vštěpovat ji jiným do paměti a často na ni poukazovat. Ovšem je třeba, abyste ji sami dobře znali. Vroucně vás za to prosím a v duchu vám líbám nohy. Milujte a zachovávejte ji věrně a uložte ji každý ve svém srdci. Jménem Boha všemohoucího, papeže a mocí svatě poslušnosti poroučím a ukládám vám já, váš bratr František, aby se nikdo z vás neopovažoval něco z toho, co vám ukládám a co tato řehole obsahuje, vynechávat, nebo bez mého vědomí něco k ní přidávat; nikdo z vás se nesmí řídit jinou řeholí než touto. Sláva Otci, Synu i Duchu Svatému, jako bylo na počátku až na věky věků.“

Sedmého dne, ke konci kapituly, se František postaral o provedení plánu, jímž se již dávno zabýval, totiž o novou misijní výpravu do Německa. I když věděl, že první cesta jeho bratří do těch krajín se setkala s úplným nezdarem, přece se tím nedal odstrašit a doufal, že se snad přece jen jeho synům s pomocí Boží podaří zapustit kořeny řádu v těchto zemích. Seděl jako obyčejně u nohou Eliášových a šeptem mu sdělil svůj plán. Eliáš povstal, aby všem oznámil jeho přání.

„Milí bratři,“ mluvil, „váš bratr František mi sdělil toto: Je jedna země, jež se nazývá Německo, ve které obyvatelé jsou katoličtí křesťané. Někteří z vás viděli ty lidi, jak s dlouhými holemi v rukou, za zpěvu a modliteb konali poutě na rozličná posvátná místa. Mnozí z našich bratří byli sice již mezi ně posláni, ale nepořídili nic, jelikož jim vadila neznalost jazyka oněch krajín. Ptám se vás tedy, chce se někdo z vás do těchto krajín odebrat z lásky k Bohu a nesmrtelným duším? S radostí mu to dovolím, ano, ujišťuji jej, že si touto misijní

cestou získá mnohem větší zásluhu, než kdyby se odebral do zámořských krajín.“

Když bratři uslyšeli tento Eliášův návrh, zvláště ti, kteří se zúčastnili první misijní výpravy do Německa, zachvěli se hrůzou. Na mysl jim vstoupila protivenství, jež je v těchto krajinách potkala. Přesto se však za chvíli přihlásilo na devadesát bratří, kteří se nabízeli, že jsou hotovi jít do Německa, byť by je tam očekávaly sebevětší neštěstí a protivenství, nebo i mučednická smrt. Mezi nimi bylo též několik rodilých Němců, jako nám již známý Caesarius ze Špýru. Také Tomáš z Celana spolu s Janem da Pian-Carpino a jinými se přihlásili k nové misijní výpravě do Německa.

František se zaradoval, když viděl statečnost svých synů. Radostně rozechvěn si je prohlížel, jak stojí stranou a očekávali bližší příkazy od bratra Eliáše. Vrchním představeným a zároveň provinciálem Německa byl ustanoven bratr Caesarius

ze Špýru, který se mu zdál k tomu úřadu nejšlechopnější. Caesariovi byla ponechána volba, aby si z devadesáti hlásících se bratří vybral ty, kdo by se mu nejvíce zamlouvali.

Mezi bratry, kteří se přihlásili byl nám již známý bratr Jordan z Giana. Ten, když slyšel vypravovat tolik hrozných věcí o ukrutnosti Němců, prosil v duchu Boha, aby je chránil. Bázlivě se schovával za druhé bratry, když tu náhodou nebo úmyslně, ale spíše z ustanovení Božího, bratr Caesarius se obrátil k němu slovy: „Chceš také jít s námi do Německa?“ „O nikoli,“ odvětil Jordan, „nepovstal jsem proto, že bych snad byl odhodlán jít do Německa, nýbrž jen proto, abych naposledy objal a rozloučil se s těmi, kteří krácejí vstříc jistě mučednické smrti.“

Ale Caesarius by rád měl Jordana s sebou, a proto jej přemlouval, aby jen zanechal nemístného strachu a šel s ním. Ten však stále váhal. Eliáš s úsměvem pozoroval ten výjev. Konečně pravil

Řehole a život menších bratří je toto: Zachovávat svaté evangelium našeho Pána Ježíše Krista životem v poslušnosti, bez vlastnictví a v čistotě.

Řád minoritů sv. Františka z Assisi zve z řad mladých mužů všechny zájemce o řeholní život v duchu zásad sv. Františka z Assisi na exercicie ve dnech 7. až 10. července 2003. Další termín je od 1. do 3. srpna 2003. Adresa: Konvent minoritů u Matky Boží, Kosmákova 45, 586 01 Jihlava, tel. číslo: 567 303 604, případně e-mail: jih-min@volny.cz.

k Jordanovi: „Poručím ti mocí svaté poslušnosti, aby ses již jednou určitě vyjádřil, chceš-li jít do Německa nebo ne.“ Tím rozkazem však byl ubohý bratr ještě více zmaten.

Nevěděl, co má odpovědět. Nechtěl říci ano, poněvadž se zdál být slabý a nevhodný k misijní výpravě; ne se také ostýchal říci před ostatními bratry, a proto na radu jistého bratra odvětil Eliášovi: „Bratře, nechci ani jít, ani zůstat doma, ale co mi poručíš učinit, to vykonám. Tak aspoň budu své nerozhodnosti zbaven.“ Jeho pokorná odpověď se všem líbila. Eliáš pozoroval, že se Jordan k výpravě hodí a poručil mu tedy, aby se jí s Caesariem

zúčastnil. Tomu rozkazu se Jordan poslušně a radostně podrobil. Caesarius si vyvolil z devadesáti bratří pětadvacet společníků: deset z nich byli kněží, dva jáhni a třináct bratří laiků. Dne 16. října, o svátku svatého Havla, konal bratr Caesarius první kapitulu se svými bratry, pak je rozeslal do různých krajů Německa. V poměrně krátkém čase vznikly ve významnějších německých městech kláštery řádu sv. Františka. Roku 1222 byly založeny kláštery v Mohuči, Vormsu a Kolíně.

podle knihy *Svatý František Serafický*
od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS

Žalm 107: Chvála Boha a naléhavá prosba o pomoc

BŮH UKÁŽE V KAŽDÉM PŘÍPADĚ VÝCHODISKO

Generální audience 28. května 2003

1. Žalm 107 je částí žalмовé sekvence v liturgii chval, jež je námětem našich katechezí. Na první pohled představuje překvapivý rys. Skladba není ničím jiným, než spojením dříve existujících žalmových zlomků: jeden je vzat z 56. žalmu (vv. 8-12), jiný z 59. žalmu (vv. 7-14). První zlomek má hymnický ráz a druhý prosebný, ale božským proroctvím dodává modlícím se člověku klid a důvěru.

Toto sloučení dává vznik nové modlitbě a tento fakt se pro nás stává příkladem. Vždyť také křesťanská liturgie mísí často dohromady různé biblické úryvky, aby je tak přeměnila na nový text, určený k tomu, aby osvětlil dosud neznámé situace. Nicméně zůstává spojením s původním základem. Žalm 107 ukazuje v praxi (avšak není jediný; abychom připomněli jiné svědectví, stačí pohledět na 143. žalm), jak již Izrael ve Starém zákoně znovu užíval a aktualizoval zjevené Boží slovo.

2. Žalm, který vzešel z této kombinace, je tedy něco více, než pouhý součet nebo dva vedle sebe položené již dříve existující úryvky. Místo aby začal pokornou prosbou jako 56. žalm: „Smiluj se nade mnou, Bože, smiluj se nade mnou“ (v. 2),

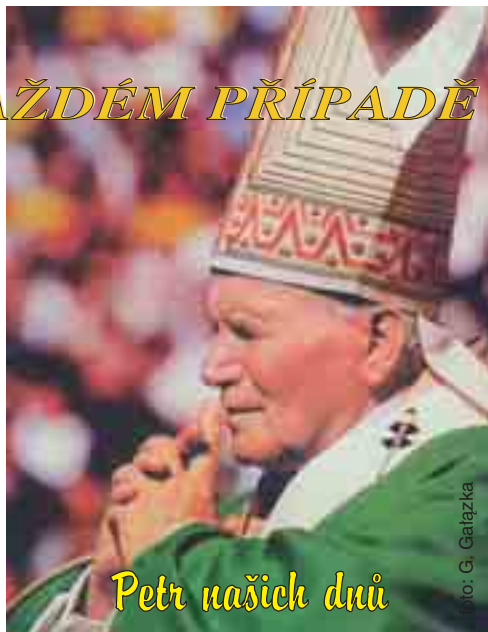

foto: G. Galazka

nový žalm začíná rozhodným hlásáním Boží chvály: „Mé srdce je připraveno, Bože, budu zpívat, prozpěvovat žalmy“ (Ž 107, 2). Tato chvála nastoupí na místo nářku, který tvořil počátek jiného žalmu (srov. 59, 1-6), a stane se tak základem následujícího božského výroku a prosby, která jej obklopuje.

Naděje a tiseň se slévají dohromady a stávají se podstatou nové modlitby, jež je zcela zaměřena na

to, aby rozsávala důvěru i v době zkoušky, kterou prodělává celé společenství.

3. Žalm tedy začíná radostným hymnem chvály. Je to ranní chvalozpěv doprovázený harfou a citerou. Poselství je průzračné a jeho ohniskem je Boží „dobrota“ a „pravda“ (srov. v. 5): v hebrejštině jsou výrazy *héšed* a *emét* typické termíny k definování láskyplné věrnosti Hospodinovi ke smlouvě se svým lidem. Na základě této věrnosti si je lid jistý, že nebude nikdy Bohem opuštěn v propasti nicoty a zoufalství.

Křesťanské čtení vykládá tento žalm zvláště podmanivým způsobem. V 6. verši žalmista oslavuje transcendentní slávu Boha: „Povznes se až nad nebesa, Bože!“ Když Origenes, slavný křesťanský spisovatel třetího století, komentuje tento žalm, odkazuje na Ježíšovu větu: „Až budu vyvýšen ze země, potáhnu všechny k sobě (Jan 12,32),“ jež se vztahuje na ukřižování. Ta má za následek, co tvrdí následující verš: „Ať jsou osvobozeni tvoji přátelé.“ Origenes tedy uzavírá: „Jak úchvatný význam! Důvod, pro který byl Pán ukřižován a vyvýšen, je, aby byli osvobozeni ti, které miloval. Co jsme žádali, to se stalo: On byl vyvýšen a my jsme byli osvobozeni.“ (ORIGENE-GEROLAMO, *74 omelie sul libro dei Salmi*, Milano 1993, s. 367.)

4. Přejdeme nyní k druhé části 107. žalmu, částečně citací 59. žalmu, jak bylo řečeno. V úzkosti Izraele, který má pocit, že Bůh není přítomen a že je daleko („ty, jenž jsi na nás zanevřel,“ v. 12), se zvedá Hospodinův výrok (srov. vv. 8-10). V tomto zjevení se Hospodin představuje jako soudce a pán celé Svaté země, od města Sichemu po zajordánské území Sukkot, od východních krajů Galaad a Manasse, po středo-j jižní Efraim a Judsko, aby se dospělo až k vazalským, ale cizineckým územím Moabu, Edomu a Filištínska.

Barvitými obrazy vojenského významu nebo právních rysů se prohlašuje božská vláda nad zaslíbenou zemí. Vládne-li Hospodin, nesmí se člověk bát: není vydán na pospas temným silám osudu nebo chaosu. Je vždycky i v temných chvílích vyšší plán, který řídí dějiny.

5. Tato víra zapaluje plamen naděje. Bůh ukáže v každém případě východisko, to je „opevněné město“, položené v kraji Edóm, to znamená, že na-

vzdory zkoušce a mlčení se Bůh zase bude zjevoval, podporovat svůj lid a vést jej. Jen od Něho může přijít rozhodující pomoc, a ne od vnějších vojenských spojenectví, totiž od síly zbraní (srov. v. 13). Jen s Ním se dosáhne svobody a vykonají se „velké věci“ (srov. v. 14).

Se svatým Jeronýmem připomínáme poslední čtení žalmisty, vykládané podle křesťanského klíče: „Nikdy si v tomto životě nesmíš zoufat. Máš Krista a máš strach? On bude naší silou. On bude naším chlebem, On bude naším vůdcem.“ (*Breviarium in Psalmos*, Ps. CVII: PL 26, 1224)

(Přeložil Josef Kolářek SJ)

Žalm 108 (107)

Důvěra v Boha a prosba o pomoc

Plné důvěry je mé srdce, Bože, plné důvěry je mé srdce, budu zpívat a hrát.

Probud se má duše, probud se citero a harfo, chci vzbudit jitřenku.

Budu Tě chválit mezi národy, Hospodine, budu Tě oslavovat mezi pohany, protože tvá velikost je veliká až k nebi, tvá věrnost až do oblak.

Ukaž se ve své vznešenosti na nebesích, Bože, nad celou zemí necht' je tvá sláva!

Aby se zachránili tvoji miláčkové, pomoz svou pravici a vyslyš nás!

Bůh pravil ve své svatyni: „S radostí rozdělím Sichem a rozměřím údolí Sukkot. Mně patří území Gilead a Manasse, a Efraim je přílba mé hlavy, Juda mé žezlo. Moab je má nádoba k umývání, na Edom hodím svůj střevíc, vítězně zajásám nad Filištínkem.“

Kdo mě přivede k opevněnému městu, kdo mě dovede do Edomska?

Zda ne Ty, Bože, který jsi nás opustil; a již netáhneš, Bože, s našimi vojsky?

Přispěj nám na pomoc proti nepříteli, vždyť marná je lidská podpora.

S Bohem si povedeme udatně, On pošlape naše nepřátele.

Žít víru jako Maria

Rychlé změny současného světa vyvolávají v srdcích lidí mnoho neklidu, který vede posléze ke konfliktům a svárům. Mnoho lidí zakouší hluboké obavy z toho, co nám přinese budoucnost. Někteří se obávají, že lidé ztratí víru a svou národní a kulturní identitu. Jiní mají zase strach, že ztratí práci a že se zhorší jejich ekonomická situace. Zvláště se pak mnozí obávají sjednocení Evropy a z toho vyplývajících nových ohrožení. S obavami hledí na situaci v našem státě, ve kterém mládež projevuje agresi a životní nejistotu.

Tváří v tvář těmto ohrožením si máme připomenout slova sv. Pavla: *My jsme však nepřijali ducha světa, ale Ducha, který je z Boha, abychom poznali, co nám Bůh daroval. O tom mluvíme ne tak, jak nás naučila lidská moudrost, ale jak nás naučil Duch, a duchovní věci vykládáme slovy Ducha* (1 Kor 2, 12-13).

Nemáme tedy pozorovat proměny tohoto světa čistě z lidského hlediska, ale máme všechno hodnotit ve světle Ducha Svatého.

Duch Svatý je totiž zdrojem zralé a hluboké víry. On naplnil svou mocí srdce apoštolů shromážděných ve večeradle a vyvedl je z domova do neznámých, vzdálených krajin. Byl to On, kdo vysvobodil srdce apoštolů ze strachu a naplnil je moudrostí, a tak uschoptil apoštoly, aby hlásali evangelium celému světu. Potřebujeme proměňující moc Ducha Svatého, abchom se nezalekli nejistoty a ohrožení.

Co to znamená „žít z Ducha“ a řídit se Jeho moudrostí? Odpověď na tuto otázku nám může poskytnout Maria, která je také nazývána přibytkem Ducha Svatého. V jejím životě nalezneme věrnost modlitbě a neustálou otevřenost pro velké věci Boží. Rozvažovala ve svém srdci ta největší tajemství, celým svým životem dokázala zpívat *Velebí má duše Hospodina*. Nestěžovala si na zkažený svět, i když její srdce pronikl meč bolesti. V jejích ústech nikdy nezaznělo slovo odsouzení, podezírání a pokořování jiných. Maria, věrná Panna, dokázala prožívat s důvěrou a sta-

tečností velké dobrodružství života z víry a pozorně naslouchala Božím vnuknutím.

Jan Pavel II. říká: *Odpověděla Bohu celým svým ženským „já“*. V této odpovědi byla zahrnuta dokonalá spolupráce s „Boží milostí předcházející a pomáhající“ a také dokonalá citlivost na působení Ducha Svatého, který „svými dary stále umocňuje víru“.

Ve světě neustálých proměn a krizí, které jsou charakteristické pro současné období, je třeba svědčit, že pouze život z víry, posilovaný milostí Ducha Svatého, může člověka osvobodit od zbytečných starostí. Duch Svatý vytváří společenství věřících v Církvi. On touží po tom, abychom byli sjednoceni s Bohem a mezi sebou navzájem. Naše společenství se oživuje nasloucháním učení církve, rozvíjí se, když toto učení přijímáme, a očišťuje se, když odmítáme chování, které nám nabízí zkažený svět. Snažme se proto, aby se do katolických společenství a hnutí nedostávaly myšlenky, které jsou v rozporu s evangeliem a učením církve. Nepřipusťme, aby hlas samo-

zvaných autorit, které nám nabízejí soukromou verzi liberálního křesťanství, mnohdy velmi vzdálenou evangeliu, byl pro nás důležitější než hlas Svatého otce a biskupů.

V současném světě skutečně existuje mnoho ohrožení, která jsou výzvou pro nás křesťany. Vzrůstá počet sekt, které přitahují mladé lidi atraktivními návrhy nových možností působení. V knihkupectvích je mnoho knížek z oblasti New Age, ve kterých se píše o spiritualitě bez zmínky o Bohu. Mezi lidmi, kteří se cítí být ohroženi v současném světě, přicházejí Lefebvreovi stoupenci. Jejich návrhy se zdají být přesvědčivé pro ty, kdo mají strach z novot a nedokážou důvěřovat Bohu. Někdy i rychlý životní styl narušuje v mnoha lidech vztah k Bohu. Touha po rychlém obohacování způsobuje, že je stále obtížnější slavit neděli jako den zasvěcený Bohu. Otevřené obchody v neděli a svátky přitahují zástupy těch, kteří kdysi ve svých domácnostech nacházeli čas k rodinným rozhovorům a společné modlitbě.

Zmíněným ohrožením je možné odporovat, jen pokud budeme žít naši víru jako Maria, zodpovědně jako odpověď na Boží slovo, pokud budeme mít odvahu žít víru horlivěji než ostatní lidé a uskutečňovat odvážná předsevzetí. Tímto směrem se má ubírat apoštolát Rytířstva Neposkvřené.

Otevřme v našich domovech Písmo svaté. Snažme se přečíst z něho denně alespoň několik řádků a přečtené naplňovat ve svém životě. V neděli večer si přečteme spolu se všemi přítomnými úryvek evangelia a zamysleme se nad tím, co nám chce Kristus říci. Jinou formou rozjímání nad Písmem může být společná modlitba žalmů. Zvláště modlitební skupiny se sjednocují s Ježíšem zpěvem žalmů a nasloucháním Božímu slovu. Během prázdnin můžeme využít volný čas četbou dobré náboženské literatury. Můžeme také svým známým nabídnout dobrou náboženskou literaturu, případně časopis *Immaculata*, nebo jiné vhodné časopisy. Všimějme si nových apoštolských aktivit v našich kostelech. Je možné, že potřebují naše osobní zaangażování.

Takovou víru a věrnost tradici od nás očekává také náš papež Jan Pavel II., když ve svém proslavu uvedl: *Věrnost kořenům neznamená jen mechanické kopírování vzorů z minulosti. Věrnost kořenům je vždy tvůrčí, připravená jít na hlubinu, otevřená výzvám a citlivá na znamení doby.* Forma této věrnosti závisí na našich každodenních rozhodnutích, která vyplývají z modlitebního spojení s Bohem, na našem otevření se milosti Ducha Svatého, na důsledném následování Panny Marie, která zcela výjimečným způsobem dokázala spolupracovat s touto milostí, a tak měnit běh dějin. Také my můžeme ovlivňovat dějiny a mít účast na současném díle sjednocování Evropy. Na naší věrné spolupráci s milostí Boží bude totiž záviset budoucí podoba evropské kultury.

Rytíř Neposkvřené

Raduj se, ó Maria

Raduj se, ó Maria, Matko Pána, neboť jsi obdržela radostné poselství. Raduj se, pozhnaná mezi ženami, neboť tě blahoslaví všechna pokolení.

Blahoslavení, kteří slyší Boží slovo a žijí je.

Raduj se, ó Maria,
pokorná služebnice Páně,
protože jsi uvěřila jeho příslibu.
Raduj se, ty, jež jsi plná Boží lásky,
protože z tebe se raduje
všechno stvoření.

Blahoslavení, kteří slyší Boží slovo a žijí je.

Raduj se, ó Maria, Matko Mesiáše,
neboť Kristus vstal z mrtvých.
Raduj se, obraze Církve,
neboť tě Kristus učinil Matkou věřících.

Blahoslavení, kteří slyší Boží slovo a žijí je.

Růženec v rodině

Mnohokrát v dějinách modlitba růžence zachraňovala národy před ohrožením víry a křesťanské kultury. V současné době, kdy se taktéž potýkáme s vážným ohrožením ze strany liberalismu, materialismu a falešné demokracie, se můžeme spojit do jednoho šiku v rodinné modlitbě růžence, jak k tomu vybízel P. Patrik Peyton, americký kněz irského původu.

Ten roku 1942 založil růžencovou kruciátu rodin, v níž se členové zavazují ke každodenní společné modlitbě růžence, která se rozšířila po celém světě. V podstatě se nejedná o nic nového, ale o připomenutí a znovuoživení starého křesťanského zvyku.

P. Patrik si stále plněji uvědomoval přítomnost války vedené proti rodině. Viděl, jak je manipulováno s člověkem, jak jsou rozbity lidské svazky s tím účelem, aby byl jednotlivec zapřáhnut do služby komerčních úspěchů nebo ideologických režimů, a takto uveden do otroctví reklamy a módy na jedné straně a vládní propagandy na straně druhé. Bez zničení víry a tradiční rodiny není možné si podřídit člověka. Věděli o tom stoupenci komunistického systému na Východě, a snad ještě více si to uvědomovali tvůrci praktického materialismu na Západě.

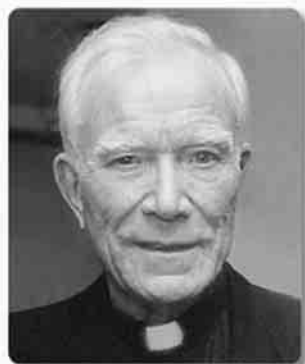
Ve svých kázáních P. Peyton zdůrazňoval obrovskou důstojnost rodiny a její poslání. Bůh stvořil rodinu jako úhelný kámen každé společnosti. Tam, kde je zdravá rodina, je zdravá i společnost. Avšak rodina může obstát pouze s Boží pomocí, kterou si vyprošuje ve společné modlitbě, především růžence. „Když se každý večer scházíte ke společnému růženci,“ říkával P. Peyton, „dáváte najevo, že chcete více spoléhat na jeho pomoc, než na vlastní síly a možnosti. Váš rodinný růženec říká Bohu, že hledáte nejprve jeho království a s důvěrou očekáváte, že všechno ostatní vám bude přidáno“ (srv. Mt 6,33, Lk 12,31).

P. Peyton si všímal také vnitřních problémů rodin a mluvil o nich. Na otázku: jakým způsobem se mají řešit, odpovídal: „Modlitbou rodinného růžence, každodenní modlitbou celé rodiny.“

„Společný růženec,“ vysvětloval, „dává manželům několik okamžiků k odpoutání se od světa a přebývání s Bohem; k uvědomění si, co nebe očekává od nich jako manžela a manželky, otce a matky. Dává jim čas k obnově jejich vzájemné úcty a k uvědomění si jejich důstojnosti. Poskytuje jim také ticho potřebné k zapomenutí na nervozitu a potřebné k odpuštění urážek, které se staly během dne. Jestliže manželé vezmou do ruky růženec a každý den spolu s dětmi pokleknou a pozvednou zrak k Bohu s prosbou o požehnání, pak se upevní jednota rodiny, posílí se vzájemné pochopení, trpělivost, shoda. To v rodině udrží vzájemnou lásku. Tato dobrodlná se rozšíří daleko za hranice domova. Když totiž zavládne mír v rodině, tak zavládne i na celém světě.“

Tváří v tvář ohrožení, nejistotě, strachu o sebe a své blízké, když se člověk nemá o koho opřít, neboť upadají všechny autority, mizí obětavost a nezištnost, P. Peyton každého ujišťoval: „Bůh je na tvé straně. Právě tobě dal růženec - jistotu, přesvědčení, pravdu, že všemohoucí Bůh je s tebou. Člověk, který tomu srdcem věří, se nemusí ničeho obávat.“

Kéž se modlitba růžence stane dobrým zvykem všech našich rodin.

P. Patrik Peyton

Krátký životopis sv. Kláry

Dne 11. srpna 2003 si připomínáme 750. výročí úmrtí (narození pro nebe) sv. Kláry z Assisi. Svatá Klára byla velká svěřice, která se spolu se sv. Františkem z Assisi stala zakladatelkou velké františkánské duchovní rodiny.

Klára se narodila v roce 1193 jako třetí dítě svých rodičů Hortulany a Favaroneho ze šlechtického rodu Offreducciů v Assisi. Dostala jméno Klára, což znamená „Jasná“. Už od svého mládí byla velmi zbožná a štedrá k potřebným lidem. Její dětství bylo poznamenáno válkou mezi šlechtou a měšťanstvem, avšak nejsou zmínky o tom, že by se její rodina tohoto konfliktu nějak aktivně účastnila.

Vyrostla z ní krásná mladá dáma, která však vytrvale odmítala nabídky ke sňatku, které jí činil pán Raniero de Bernarde z Assisi, neboť se chtěla oddat Ženichovi jinému. Na Květnou neděli, 18. března 1212, pak opustila otcovský dům a utekla za svatým Františkem do Porciunkule, kde ji světec přijal do Řádu. Asi patnáct dní pobývala v klášteře San Paolo v Bastii nedaleko Assisi, kde žily benediktinky. Pak byla hostem kláštera kajčnic Sant Angelo in Panzo, na úpatí hory Subasio, která se tyčí nad Assisi. Tam se k ní připojila její rodná sestra Kateřina, které Klára dala řeholní jméno Anežka. Tak začal vznikat Řád chudých sester. Svatý František pak pomohl těmto „chudým paním“, jak je nazýval, usadit se u kostelíka sv. Damiána. Tam Klára se svými sestrami žila v tichu klauzury, aby se věnovala modlitbě, kajčnicnosti, sesterskému životu a živila se prací vlastních rukou. IV. lateránský koncil však zakázal vznik nových řeholí, a tak se stalo, že Klára zpočátku musela přijmout nejen řeholi sv. Benedikta, ale i titul abatyše. Sestry vytvářely jakési duchovní zázemí pro menší bratry, kteří chodili po světě a hlásali evangelium. Sestry se modlily nejen během dne, ale vstávaly k modlitbě i v noci. Ostatně jejich způsob života nejlépe popisuje sama svatá Klára ve své Řeholi. Ačkoliv ve své rodině nikdo nebývá prorokem, vstoupila

do Klářina řádu po smrti manžela okolo roku 1226 i její matka a roku 1229 i její nejmladší sestra Beatrice.

Svou modlitbou dokázaly sestry nejen ochránit svůj klášter i město Assisi před vojenskými vpády. Roku 1240 vyhnaly svou modlitbou z Assisi Saracény a následujícího roku císařské oddíly Vitala d' Aversa. V tichu klauzury se rodily velké duchovní dary, a tak není divu, že Klářin klášter přitahoval nejen lid Boží, který u sester hledal útěchu a přímluvu u Pána, ale také rodil nová povolání. Postupně tak sestry opouštěly svůj mateřský klášter, aby zakládaly kláštery nově. V roce 1238 žilo v klášteře u Sv. Damiána asi padesát sester a řád chudých paní se rychle šířil po Itálii, Německu, Čechách, Francii a Španělsku, neboť podle kronikářů bylo v té době v těchto zemích asi padesát dalších klášterů. Po celou tu dobu sv. Klára usilovala získat od papežů dovolení, aby směla žít opravdu bez vlastnictví - odevzdána do rukou Boží prozířetelnosti. Také se velmi zasazovala o to, aby chudé paní měly napojení na Řád menších bratří, neboť jim hrozilo, že se dostanou do duchovní péče benediktinů. Kdyby k tomu došlo, znamenalo by to faktické odloučení od františkánské rodiny. Díky Klářině houževnatosti a vytrvalosti se to však nestalo.

Svatému Františkovi byla Klára věrnou přítelkyní a pomocnicí nejen modlitbou, ale i radou a povzbuzením, když ji potřeboval. O uchování jeho ideálů (tak, jak ho viděla ona) musela nejvíce bojovat po Františkově smrti, kdy i mezi bratry nastaly spory o správné pojetí chudoby. Roku 1224, kdy byl sv. František stigmatizován, postihla svatou Kláru nemoc, která už ji neopustila až do smrti. Byla upoutána na lůžko, ale aby dala dobrý příklad

svým sestřám, i na lůžku se snažila pracovat. 6. srpna 1247 papež Inocenc IV. vyhlásil novou řeholi pro sestry sv. Kláry. V ní svěřil Klářin řád do pravomoci menších bratří a místo řehole sv. Benedikta ustanovil právním základem své řehole Řeholi sv. Františka. Privilegium chudoby v ní však obsaženo nebylo, a tak se Klára dala do sepisování vlastní řehole. Den před smrtí jí byla doručena papežem schválená řehole, podle které konečně směla komunita u sv. Damiána žít. 11. srpna 1253 Klára umírá v kruhu svých sester jako první žena, která v dějinách křesťanství napsala řeholi pro ženský řád. Byla pohřbena v kostelíku sv. Jiří, kde byl pohřben i sv. František, než bylo jeho tělo přeneseno do nově zbudované baziliky sv. Františka. Za pět let po její smrti byl tento kostelík vestavěn do nové baziliky svatě Kláry, kde její tělo spočívá dodnes.

*Podle františkánských pramenů zpracovala
s.M. Anežka Blažková*

Concinat plebis fidelium

*Ať velebí lid věřící
panenskou tuto světicí,
nezvyklým světlem zářící,
jdoucí za Bohorodící.*

*Ji z chudých prvorozenou
vidíme omilostněnou.
Za ctnost a lásku nezměrnou
získává nebe odměnou.*

*Jak hvězda z temnot vysvitla,
jako zář z jasu vytryskla.
I světlo vzešlé ze Světla
chce, ať všem Klára jasem plá.*

*Vždyť řeholní svou chudobou
je Františkovou oporou,
jde s Kristem cestou křížovou,
proniká jasem věků tmou.*

O TOM, JAK BYLI SARACÉNI ZÁZRAČNĚ OBRÁCENI NA ÚTĚK

Z životopisu sv. Kláry z Assisi podle Tomáše z Celana

Zde chci věrně podle pravdy vylíčit divy, které se staly na její modlitbu, jak jsou hodny úcty. V oněch bouřlivých dobách, které církev musila v různých částech světa za císaře Bedřicha přestát, dostávalo společenské údolí často pít z kalicha jeho hněvu. Na císařský rozkaz tam tábořily houfy válečníků a saracénských lučištníků, podobné včelím rojům, aby ničily pevnosti a dobývaly města. Když se jednou nepřátelé ve své divokosti vrhli na Assisi, město, které Pán zvláště miloval, a když se vojsko už už blížilo k městským branám, Saracéni, zlopověstný národ, který žíznil po krvi křesťanů a odvažuje se bezostyšně jakékoli ničemnosti, vtrhli u sv. Damiána až na jeho území, ba do samého kláštera panen. Paní zmíraly úzkostí, jejich hlasy se třásly strachem a donesly jejich nářky až k Matce. Ta ležela nemocná, nepodlehla však strachu, nechala se dovést ke dveřím a postavit před nepřátele. Před sebou nechala nést stříbrnou skříňku, uvnitř vykládanou slonovinou, v níž bylo s největší zbožností uchováváno tělo Svatého svatých. (Poznámka: Klára tedy nenesla sama monstranci či spíše ciborium, jak ji běžně znázorňuje ikonografie,

ale zřejmě je nechala přinést od kaplana. Bylo to pravděpodobně před dveřmi refektáře, kam až Saraceni pronikli.)

Když se v modlitbě zcela odevzdala Kristu, svému Pánu, v slzách mu řekla: »Chceš, Pane, vydat do rukou pohanů své bezbranné služebnice, které jsem vychovala v tvé lásce? Chraň, prosím tě, Pane, tyto své služebnice, které teď sama nemohu ochránit!« Brzy zazněl v jejich uších jakoby hlas chlapečka od nového stánku milosti (Nm 7, 89): »Vždy vás budu chránit!« »Můj Pane,« mluvila dále, »chraň, prosím, i toto město, které nás pro tvou lásku živí.« A Kristus odpověděl: »Bude muset přestat těžké zkoušky, ale pod mou ochranou obstojí.« Tu pozvedla panna svou tvář zalitou slzami a posilovala plačící sestry: »Zaručuji vám, dcery, že se vám nestane nic zlého, jen důvěřujte Kristu!« A ihned byla opovázlivost těch psů zkrocena a zachváčena hrůzou, takže uprchli přes zdi, na které vylezli a byli poraženi silou modlitby. A Klára hned zakázala těm, kdo ten hlas zaslechly: »Chraňte se, nejmilejší dcery, dokud budu živa, mluvit s někým o tomto hlase!« ●

Andělé kávu nepijí

foto: bB

Byl letně oddechový čas, nebe bez jediného mráčku. Odpolední slunce příjemně hladilo svými paprsky rozehřátou ulici a vrhalo dlouhé stíny z činžovních domů odnaproti. Před vkusně upravenou kavárnou s bílými krajkovými záclonami a rozkvetlými azalkami se objevila s příchodem letních dnů malá zahrádka s několika stolečky a proutěnými křesly, stejně jako tisíce sezónních kavárniček vyrostlých jak houby po dešti. Lidé v horkých letních dnech popíjeli ledové nápoje a osvěžovali se zmrzlinovými poháry.

„Mami, kup mi, prosím, gumového hada,“ zadonila asi pětiletá holčička v růžových nadýchaných šatech a s culíkem na temeni hlavy, připomínající malou anténu. Maminka byla natolik zabraná do hovoru s kamarádkou, že dceři nevěnovala náležitou pozornost. Z cukrárny se linula vanilková vůně a mísila se s tlumenou hudbou z rádia a smíchem náctiletých. Tereze to připomnělo její mladá léta - bezstarostný prázdninový čas, kdy se smáli i pupínku na nose. Oči její kolegyně spočinuly na mnichovi v hnědém hábitu

s velkou kapucí, jak ztěžka vystupoval po schodech do kostela, jako by nesl neviditelný kříž na svých bedrech.

„Vzpomínáš, Terezo, asi tak před půl rokem, zrovna jsi byla v naší kanceláři, když se živě diskutovalo - zda existuje Bůh. Už ani nevím, v jaké souvislosti a kdo s touto otázkou přišel.“

„Ano, pamatuji se na tu debatu,“ odpověděla Tereza a usrkla vychlazeného drinku. „Hájily jsme spolu úradek Boží - my dvě - proti všem. Nevěděla jsem, že jsi věřící.“

„Víš, od té doby se mnohé změnilo,“ sklopila své modré oči Hanka. „Tenkrát to ze mne vyšlo s takovou samozřejmostí, že bych snad i za své přesvědčení byla schopná bojovat.“

„S tužkou v ruce,“ smála se Tereza a pramínek blondatých vlasů jí sklouzl po tváři.

Hance kmitl náznak úsměvu kolem úst, když si sama sebe představila rozkročenou jako kněžna Libuše s propisovačkou v ruce. Prsty jí nervózně přejížděly po sklenici s coca-colou; ledové kostky narážely o sebe a vydávaly tupý zvonivý zvuk. Hanka si nasadila brýle proti slunci a pokračovala: „Zastyděla jsem se, když jsem si uvědomila, že jsem snad deset let nebyla u zpovědi a u svatého přijímání. K nám na vesnici přišel nový kněz a k němu jsem jaksi nenášla potřebnou důvěru. Víím, mohla jsem jít ke zpovědi ve městě, po práci, ale to bych zase nestihla vlak. Většinou odpoledne pracujeme s mužem na poli a večer vařím na druhý den.“ Na chvíli se zamyslela. „Nenacházela jsem ale klid ve svém srdci, vyčítala jsem si svoji vlašnou víru. Asi po dvou měsících jsem se konečně odhodlala k ráznému kroku; jela jsem dřívějším vlakem a ušetřila tak čtyřicet minut času. Kostel na ranní mši svatě byl zaplněn věřícími a u zpovědnice stál jeden mladík a starší muž. Stoupla jsem si opodál a tiše bojovala se svým druhým já. Bylo tak těžké po tolika letech pokleknout před Bohem a vyznat všechny své hříchy. Po chvíli ke mne přistoupila dívenka s batůžkem na zádech a povídá: ‘Odpusťte paní, já tu na vás už chvíli koukám a mám takový dojem, že se obáváte jít ke zpovědi. Ještě jednou se omlouvám,

ale je-li tomu tak - nebojte se, Bůh je milostivý a čeká na vás...’ Cítila jsem, jak mi krev stoupá do tváří. Blesklo mi hlavou; kdybych se tak mohla zmenšovat a zmenšovat, až bych byla jako dětská panenka, a mohla se schovat do kabelky. Dívka mne chytila za ruku a šeptla: ‘Jen běžte, já se za vás pomodlím.’ Najednou ze mne spadl všechn strach, cítila jsem, jak ze mne sestupuje od temene hlavy na ramena a pak dále do nohou. U zpovědnice už bylo prázdné a já šla klidným krokem a s vyrovnanou myslí ke zpovědi. Když jsem vycházela, stékala mi po tváři slza. Cítila jsem se šťastná a lehká jako obláček - jenom se vznést. Očima jsem hledala onu dívenku s laskavými očima, která mi dodala odvahy - mého anděla strážného - abych jí poděkovala a pozvala třeba někdy na kafe.“ Hanka se odmíčila a zadívala přes malé náměstí, které leželo před nimi jako na dlani, a sledovala pulsující tep ulice. Údery zvonů z nedalekých kostelů odbíjely šestou hodinu odpolední a rozrážely nehybný vzduch nad městem. Holčička v růžových šatech dřepěla u jejich stolu a pohrávala si s kaminíky, když vtom zvedla oči a řekla: „Ale andělé kávu nepijí.“

Ruth Hrušková

Největší dilema je, zda věřit či nevěřit. Je to jediné skutečné dilema v dějinách světa.

Johann Wolfgang Goethe

Kdybychom se chovali podle naší víry, byli bychom schopni k našemu náboženství přitáhnout ostatní národy. Tak je krásné a plné útechy.

sv. Jan Maria Vianney

Modli se směle a s odvahou, a Pán tě promění: z pesimisty v optimistu, z bojácného v odvážného člověka, z malodušného v muže víry, apoštola!

bl. Josemaria Escriva

Láska k Bohu přivádí k lásce k bližnímu a láska k bližnímu posiluje lásku k Bohu.

sv. Řehoř Veliký

Kéž bys byl studený anebo horký!

Úryvky z homilií P. Jiřího Popieluszky o lidské důstojnosti a svobodě.

Tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný (Jan 3,16).

Tak si Bůh zamiloval člověka, že ho učinil svým dítětem, pozvednul ho k důstojnosti Božího dítěte.

Uvědomujeme si dostatečně velikost tohoto vyznamenání? Uvědomujeme si obrovskou důstojnost, kterou jsme dostali od Boha? Avšak tak, jako je nám svoboda darována a zároveň i nařízena, stejné je to s lidskou důstojností. Je nám dána jako úkol na celý život. Záleží na nás, zda tento dar důstojnosti Božího dítěte doneseme až na konec naší životní cesty...

Uchovat si důstojnost člověka, důstojnost Božího dítěte, znamená žít v pravdě. Kéž bys byl studený anebo horký...

Neuchováš si zcela svou důstojnost, když budeš v jedné kapse nosit růženec a v druhé stranický průkaz nepřátelské ideologie. Nemůžeš sloužit zároveň Bohu i mamonu. Musíš se rozhodnout, avšak podle hlubokého přesvědčení.

V každém člověku je Boží stopa. Podívej se, příteli, zda jsi ji v sobě příliš nesmazal. Bez ohledu na to, jakou vykonáváš profesi, jsi člověkem. Až člověkem.

Profese, zaměstnání má být pro člověka, ne člověk pro zaměstnání, stejně jak to vyžaduje pravda o člověku, že člověk nemá být pro systém, ale systém pro člověka.

Bůh se nikdy nevzdává svých dětí ani těch, které se k němu obracejí zády. A tak každý má šanci. I kdybys podle lidských měřítek prohrál na celé čáře, i kdybys ztratil svou důstojnost a úplně se zaprodal, ještě máš čas. Vzchop se, ovládni se, zvedni se. Začni znovu. Pokus se stavět na tom, co je v tobě z Boha. Pokus se, protože život je pouze jeden.

Nesmíme zapomínat na to, že pro uchování víry a důstojnosti můžeme obětovat i svobodu, ale pro uchování si svobody nesmíme nikdy obětovat víru ani důstojnost dětí Božích.

Uchovat si důstojnost znamená být sám sebou v každé životní situaci. Znamená to stát na straně pravdy, i kdyby nás to mělo mnoho stát. Pouze za plevy se neplatí. Za pšeničné zrno pravdy je třeba zaplatit. Každá věc, každá

záležitost musí něco stát a musí být obtížná. Jednoduché jsou pouze věci malé a bezcenné. Říkal už básník Novalis, že člověk vzdoruje pravdě. Jestliže zradil pravdu, zradil sebe...

V průběhu pro celé lidství nechvalného procesu s Ježíšem Kristem položil Pilát otázku, která byla, je a bude vždy aktuální: *Co je to pravda?*

Pro křesťana je odpověď na tuto otázku celkem jednoduchá. Dal ji Kristus, když o sobě prohlásil: *Já jsem cesta, pravda a život...* Kristus je tedy Pravdou. A všechno, co hlásal, je pravdou. Lež neměla při-

stup k jeho ústům. Za pravdu, kterou odvázně hlásal, odevzdal svůj život...

Nemůžeme přijímat a spokojit se s pravdami levnými, povrchními, propagandovými a násilně vnučenými. Musíme se naučit rozlišovat pravdu od lži a není to jednoduché v dnešní době, ve které žijeme, o níž řekl jeden současný básník, že naše hřbety ještě nikdy nebyly tak kruté mrskány bičem lži a pokrytectví...

Jsmo povoláni k pravdě, jsme povoláni ke svědectví o pravdě svým životem. *Poznáte pravdu - volá Kristus - a pravda vás osvobodí...*

Pravda je charakteristická tím, že je nezměnitelná a vychází na denní světlo, i kdyby se ji snažil někdo pečlivě a systematicky ukrývat. Lež umírá rychlou smrtí. Pravda je vždy stručná, naproti tomu lež se zahaluje mnohomluvností. Kofenem všech krizí je nedostatek pravdy...

Pravda je nezměnitelná. Pravda se nedá zničit takovým či jiným rozhodnutím nebo takovou či jinou ústavou. V tom je princip našeho otroctví, že se podřizujeme panování lži, že ji každodenně neodhalujeme a neprotestujeme proti ní. Neprotestujeme, mlčíme nebo děláme, že jí věříme. Žijeme tedy ve lži. Odvážně postavení se za pravdu je cesta, která vede přímo ke svobodě...

Jestliže pravda bude pro nás takovou hodnotou, pro kterou má cenu trpět, pro kterou má cenu podstoupit nějaké riziko, pak překonáme strach, jenž je bezprostřední příčinou našeho otroctví. Kristus mnohokrát připomínal svým učedníkům: *...Nebojte se. Nebojte se těch, kteří zabíjejí tělo, ale nic víc už učinit nemohou...*

Protože v životě se máme bát jen zrady Krista za pár stříbrných planého klidu. Křesťanovi nemá stačit jen odsouzení zla, zbabělosti, ztročování, nenávisti, násilí. Ale křesťan musí být opravdovým svědkem, mluvčím a obhájcem spravedlnosti,

dobra, pravdy, svobody a lásky. Těchto hodnot se musí odvážně domáhat pro sebe i jiné...

Z velké části jsme si sami vinni svým otroctvím, když ze strachu anebo z pohodlnosti akceptujeme zlo nebo dokonce schvaluje systém jeho působení. Jestliže ze strachu nebo z pohodlnosti podporujeme mechanismus jeho působení, tak potom nemáme právo toto zlo kritizovat, protože my sami se stáváme jeho tvůrci a pomáháme ho legalizovat...

Nakonec at' je pro nás výstrahou, že národ hyne, když mu chybí statečnost, když nalhává sám sobě, že je vše v pořádku, zatímco není, když se spokojí pouze s polopravdami. Když vyžadujeme spravedlnost, sami musíme být spravedliví vůči svým blízkým. Když vyžadujeme odvahu a statečnost, sami musíme být každého dne odvážní a stateční...

Pouze společné úsilí církve, rodičů a vychovatelů může uchránit mládež od toho, aby po vedlejší koleji neodešla od zdravého Božího smýšlení, od zdravého patriotismu. Musíme udělat vše, co je v naší moci, abychom nedovolili, aby ani našim dětem ani mládeži ani národu nezavřeli ústa a aby nikdo neztratil naději...

Drazí mladí přátelé, musíte mít v sobě něco z orlů. Orlí srdce a sokolí zrak, jak říkával kardinál Wyszyński. Musíte otužovat ducha a pozvedat ho vysoko, abyste jako orli létali nad každým jiným pactedvem do budoucnosti naší vlasti. Pouze jako orli budete schopni překonat všechny dějinné zvraty, vichřice a bouře a nedáte se spoutat žádným otroctvím. Pamatujte, že orli, to jsou svobodní ptáci, protože létají vysoko a neplazí se po zemi. Avšak zda budete moci být jako orli, záleží především na tom, komu dovolíte tesat ve vaší duši a ve vašem rozumu, přitom pamatujeme, že dobré občany nevyrábějí v továrnách, ale pod srdcem matek a pod okem opravdových vychovatelů, kteří si berou vzor dobrého učitele z Ježíše Krista.

*úryvky z různých homilií P. Jiřího Popieluszky sestavila
Magdalena Newerlyová*

Polský kněz Jiří Popieluszko se stavěl na stranu pravdy odvážně a vždy. Tehdejší komunistický režim, který P. Jiří usvědčoval ze lži, se ho snažil zastrážit a umlčet. V noci z 19. na 20. října 1984 byl najatými vrahy bestialně zbit a svázaný vhozen do přehrad. Pravda, kterou hlásal a žil, stála za to, aby za ni odevzdal svůj život.

Josef Kopertinský (dokončení)

400 let

V letošním roce si připomínáme 400. výročí narození svatého Josefa Kopertinského, kněze minoritského řádu, patrona studentů, pilotů, kosmonautů, obuvníků, známého především z četných extází a levitací.

Josef Kopertinský v sobě velmi pečlivě rozvíjel pobožnost k Ježíši Ukřižovanému, proto byl velmi citlivý k nemocným: „Je třeba trpět spolu s bližními vzhledem k utrpení Kristovu. Bůh dovoluje, že cítíme utrpení jiných, abychom tak mohli uvažovat o utrpení Kristově.“ Tak jako božský Mistr také i Josef musel mnoho trpět z Božího dopuštění jak od lidí, tak v důsledku různých tělesných neduhů. Chápal, že mu to umožňuje ještě více se sjednocovat s trpícím Kristem. Trpělivé snášení překážek a životních těžkostí z lásky k Bohu je třeba považovat podle slov světce za zcela zvláštní milost, kterou Pán dává těm, kteří Ho milují. Takto se Josef skrze utrpení a zkoušky povznesl nad všední přízemní život. Viditelným znamením toho byl výše zmíněný dar levitace.

Své tělo umrtvoval, aby je přinutil horlivěji sloužit věcem nebeským. Často bičoval „bratra osla“, jak podle vzoru sv. Františka nazýval své tělo. Na svém těle také nosil drsné a ostré železné kající předměty. V boji s pokušeními proti čistotě používal kauterizaci (vypalování tkání žhavým železem).

Svého nade vše milovaného Pána Josef chválil zpěvem, dokonce i v hodině smrti. Neustálé setrvávání v myšlenkách při Bohu se zrcadlilo v jeho básních, ve kterých opěvuje Nejsvětější Trojici, Ježíše, Nejsvětější svátost, Boží narození a s ním spojené události obsažené v evangeliu, a také svaté, mezi kterými výsadní místo patří Panně Marii. Z vděčnosti za zázračné uzdravení v dětství se Josef rozhodl odpovědět na tuto milost zasvěcením celého svého života Bohu. Zvláštní pobožnost věnoval Matce Boží z Grotelly. V tomto kostele sloužil svou primiční mši svatou. Jeho náklonnost k tomuto místu sehrála klíčovou roli ve zkoušce jeho ctnosti poslušnosti. Když jednou cestoval poblíž Grotelly, chtěl se tam zastavit bez

vědomí svého představeného. Když už byl skoro na okraji Grotelly, se souhlasem svého spolubratra Ludvíka, který ho vždy na cestách doprovázel, rozhodl se, že od návštěvy ustoupí.

Panně Marii říkal vždy Maminko, zatímco své vlastní matce živitelko. Na toto jeho chování měla vliv povaha jeho vlastní matky, která byla na Josefa velmi přísná. On sám říkal, když byl ještě u kapucínů: „Není třeba, abych byl v noviciátu, protože jsem jej již absolvoval během matčiny výchovy.“

Světce se cítil být vždy spojen s bratry konventuály, po kterých se mu stýskalo zvláště, když musel pobývat ve vyhnanství v kapucínských klášteřích. Zvláštní účtu projevoval zakladateli svého řádu sv. Františkovi s Assisi. Jeho první levitace se uskutečnila 4. října roku 1630, právě ve svátek sv. Františka. Josef se v mnohém podobal sv. Františkovi. Příkladem může být příběh se zájmem, který se při útěku před myslivci schoval v Josefově náručí. Světec také používal požehnaní sv. Františka: „Pán ať ti žehná a ať je tvou stráží. Ať nad tebou rozjasní svou tvář a smiluje se nad tebou. Ať k tobě obrátí svou tvář a dá ti svůj mír. Pán ti žehnej.“

Ve spiritualitě sv. Josefa je kromě sv. Františka také místo pro jiné světce. V době svého pobytu v Pietrarubbiu sv. Josef měl zjevení blahoslaveného Felixe z Cantalice, jehož nazýval „stařečkem“ a který byl později kanonizován. U jeho oltáře obvykle sloužil mši svatou. Blahoslavený Felix mu předpověděl brzký návrat od kapucínů ke konventuálům. Když se měl poprvé dostavit k tribunálu Inkvizice v Neapoli, na cestě ho doprovázel sv. Antonín Paduánský a posiloval ho. Opat Rosmi vzpomíná ve svém deníku na zjevení sv. Bonaventury, které měl Josef dne 14. prosince roku 1645. Vztah Josefa k jeho andělu strážnému charakterizovalo zvláštní gesto, plné

prostoty: když světec vcházel do nějaké místnosti, s nejvyšší úctou dával přednost svému andělskému strážci.

Mezitím mnoho trpěl kvůli jinému, padlému andělu - ďáblu, kterého po vzoru sv. Kateřiny Sienské nazýval Malatasca. Byly to nejen boje duchovní, ale přímo fyzické. Domenico Bernino, jeden z jeho prvních životopisců uvádí: „Démon neustále sužoval Josefa v Assisi - buď vnitřními pokušeními, nebo zevně, když ho fyzicky napadal a mrskal.“ Tyto útoky se vystupňovaly zvláště v době obrácení protestantského knížete Jana Fridricha. Ďábel působil prostřednictvím lidí, velice často však osobně skrze údery, hlasité rány, které doprovázely osobu světce, a také se často zhmotňoval a útočil na Josefa.

Ve velmi krátké době po Josefově smrti se začaly dít zázraky u jeho hrobu. V únoru roku 1753 papež Benedikt XIV. svým breve *Aeternus Dei Filius* prohlásil Josefa za blahoslaveného. Z mnoha zázraků byly k následujícímu kanonizačnímu procesu zvoleny tři. Těmito zázraky bylo uzdravení Bernardina Senogagliesea, Marie Magdaleny Panziroliové ze Zagarda a Benedikty Pierangeliové ze Servigliana. Konečně papež Klement XIII. kanonizoval Josefa v den výročí kanonizace sv. Františka z Assisi a prohlásil ho za dokonalý vzor k následování pro řeholní osoby. Jeho ostatky se nacházejí do dnešního dne v Osimu. U jeho hrobu je nápis: „Dormiens, pro vobis vigilo“, což znamená: „Zatímco spím, pro vás bdím“.

V roce 1963, tři sta let po smrti světce, byl proveden průzkum ostatků, které byly přeneseny do umělecky zdobené pozlacené bronzové urny v nové kryptě pod presbytářem basiliky. V roce 1967 u příležitosti dvoustého výročí kanonizace, byl Josef prohlášen za hlavního patrona města Osimo. V roce 1982 vzniklo u basiliky Centrum pro zkoumání a dokumentaci díla sv. Josefa z Kopertina, které organizuje symposia a věnuje se zkoumání osobnosti sv. Josefa především pod zorným úhlem jeho mystických schopností. Dva časopisy propagují v Osimu úctu ke světci: *Pax et bonum* a také *La Fede e i giorni*.

Poutníci přicházejí k hrobu sv. Josefa Kopertinského a prosí ho o přímlyvu ve svých starostech.

Sv. Josef se stal poměrně nedávno (konec XIX. století) patronem studentů. Je to spojeno se způsobem, jímž sám dělal zkoušky. Nedostatek intelektuálních schopností jej neodradil od pracovitosti a péle. Zbytek svěřoval Bohu. Plody takového způsobu získávání poznání mluví samy za sebe: mnoho teologů prosilo sv. Josefa o radu v otázkách morálky.

Úcta ke sv. Josefu jako patronu studentů se rozšířila nejdříve ve Francii, pak v ostatních zemích Evropy a nakonec pronikla do Ameriky, Afriky a Japonska zvláště díky Nověně za úspěšné složení zkoušek, kterou sepsal pařížský opat D. Fontaine. V roce 1939 diecézní ordinář v Osimu ustanovil Všeobecné sdružení studentů sv. Josefa z Kopertinu.

Liturgický svátek sv. Josefa z Kopertinu se slaví 19. září tj. den po smrti světce.

br. Sebastian Gruca, OFMConv.

U DOBRÉ PASTÝŘKY

Poutní chrám Navštívení Panny Marie v Lechovicích.

Chrám v Lechovicích, postaven ke cti a chvále Panny Marie, je nejen umělecko-historickou památkou baroka, ale i perlou mezi poutními místy a duchovní dominantou Znojemska.

Historie kostela je úzce spjata s milostnou sochou Bohorodičky, která je umístěna nad hlavním oltářem kostela. Původ Madony z období pozdní gotiky i jméno tvůrce sochy Panny Marie v životní velikosti, nesoucí na pravém rameni Ježíška s pozlacenou zeměkoulí v ruce, je zahalen temnotou. Víme pouze, že původně náležela louckému klášteru. Když se v roce 1680 začalo s přestavbou klášterního kostela v Louce, byly staré oltáře, sochy a obrazy uloženy v depozitáři. V roce 1688 došlo k rozdávání původního vybavení do klášterních far. Sochu si vyprosil pro svůj kostel prosiměřický kaplan Kašpar Krausenek. V roce 1689 ji za deset rýnských zlatých odkoupil borotický poddaný Melchior Pfeifer a postavil ji nedaleko haltyře pod vzrostlým dubem, v jehož sousedství prýštil pramen čerstvé vody. O šest let později nechal loucký opat Řehoř Klein nad sochou postavit dřevěnou kapli, již olomoucký biskup Karel Lotrinský udělil povolení pro konání svátečních mší. Krátce nato (2. července 1795) se zde konala první slavná pouť. V sousedství kaple byla roku 1713 postavena dřevěná chýše pro bratra - laika, který byl jakýmsi strážcem sochy Panny Marie, kostelníkem a ministrantem v jedné osobě. Odtud pramení legendy o poustevníkově žijícím v sousedství kaple. Do nedávna jste zde místo poustevníka mohli potkat řeholnice z Kongregace milosrdných sester III. řádu sv. Františka, tzv. lechovické františkanky, které sem byly násilně vystěhovány z Brna v roce 1958, ale nyní se opět vrátily do Brna.

Protože zástupy poutníků stále vzrůstaly, loucký opat Vincenc Wallner se rozhodl realizovat plánovanou stavbu kostela k počtější Matky Boží. Protože se však v bažinatém okolí kaple nenašlo vhodné podloží, stavbu kostela podle plánu tyrolského barokního stavitele Christiana Alexandra Oedla realizoval na vrcholu kopce vídeňský stavitel Kristian Damael. Kostel byl vysvěcen 21. září 1723. V den svátku apoštola Matouše přenesl opat Vincenc Wallner za asistence probošta řádu křížovníků Františka Rivoly ve slavném procesí uctívanou sochu Panny Marie z původní dřevěné kaple do nového chrámu.

foto: tB

Mezi početným zástupem nechyběl ani novic Prokop Diviš (vynálezce bleskosvodu), který o tři roky později právě zde v Lechovicích oslavil svou primici.

Chrám má půdorys latinského kříže, je postaven v barokním slohu, klenbu tvoří tři kopule ozdobené mohutnými freskami, z nichž střední je největší a nejkrásnější. Je na ní scéna - Panna Maria přijata na nebesa. Znalci umění připisují tyto práce Michaelu Janu Fussovi, který je považován za jednoho z nejpozoruhodnějších znojemských malířů. Chrámový prostor má čtyři postranní oltáře, jejichž iluzivní malby (orámování a sloupy) provedl také Michael Jan Füsse. Do orámování Fussových fresek jsou vloženy obrazy, na nichž se podílel s dalším umělcem, a to Antonínem Schoom Jansem.

Postranní oltáře v pravé straně lodi: východní oltář sv. Floriána se světcí, západní oltář sv. Vincence.

Postranní oltáře na levé straně lodi: východní oltář sv. Rocha a morových patro-

nů -sv. Šebestiána, Rozálie, krále Davida, západní oltář - sv. Jan Nepomucký.

Kůr byl vybaven už v roce 1725 novými varhanami, které zhotovil brněnský mistr Josef Antonín Richter.

Ve skle nade dveřmi je vyobrazeno setkání dvou žen v požehnaném stavu, Matky Boží a sv. Alžběty. Tomuto tajemství je chrám zasvěcen.

V roce 1785 byla postavena nová křtitelnice, nad níž vytvořil znojemský malíř Josef Winterhalter freskovou malbu Křest Páně.

Nad svatostánkem je umístěna socha Bohorodičky s Ježíškem. Kolem Panny Marie jsou andělci, kteří drží v rukou různé předměty znázorňující invokace z loretánských litaní (Růže tajemná; Uzdravení nemocných; Hvězdo jitřní; Dome zlatý; Archo úmluvy; Bráno nebeská; Zrcadlo spravedlnosti). Mezi sloupy na levé straně oltáře je socha sv. Norberta, zakladatele řádu Premonstrátů. Po pravé ruce je sv. Augustin, od něhož má tento řád řeholi.

foto: dB

Evropskou raritou je socha Panny Marie - Dobré Pastýřky z roku 1741. Stojí na vrcholku kazatelny a v církevním umění se jedná o ojedinělý námět. Pojí se k ní pověst, že Panna Maria pomohla dětem, které v lese sešly z cesty. Při jejich modlitbě o pomoc k nim přišla krásná paní, která je vyvedla do bezpečí. Panna Maria Pastýřka má na hlavě klobouček, který se nosil v době, kdy se příhoda stala.

V roce 1741 byl zavěšen veliký zvon, vážící 48 metrických centů. Tento zvon byl ulit v roce 1680 ke cti sv. Václava a původně visíval v Louce.

V listopadu 1805 přitáhlo do Lechovic francouzské vojsko. Když před nimi duchovní správce utekl, vojáci vyrazili dveře kostela a odnesli veškeré zlato, stříbro a paramenta. Dokonce se nebáli střílby na mariánskou sochu. V roce 1809 obsadili francouzští vojáci Lechovice podruhé. Cennosti byly včas odneseny do bezpečí. V letech 1839 - 48 prošel kostel celkovou rekonstrukcí. V roce 1871 vyhořela levá věž a dva zvony musely být znovu ulity. O sedm let později podnikl tehdejší farář Cyril Otava pouť do Říma a ve stejném roce obdržel od sv. Otce dekret, kterým byl lechovický poutní kostel prohlášen za Altare Privilegium, což se oceňuje jako zvláštní vyznamenání a je spojeno s mimořádnými odpustky. V roce 1923 se zde uskutečnil eucharistický kongres pro jižní Moravu, kdy se světelného procesí v předvečer svátku Navštívení Panny Marie zúčastnilo 15 000 věřících.

Nejvíce byl kostel poškozen na sklonku druhé světové války. Výšina, na které kostel stojí, byla v posledních měsících obsazena německým vojskem, které se stalo cílem četných náletů a bombardování, z nichž bombardování 7. května 1945 bylo nejhorší. Několika přímými zásahy byla poškozena střecha i vazba, poškozeno klenutí, vytlučena barevná okna a způsobeny značné trhliny ve zdivu. V březnu 1947 se kostel díky velkému osobnímu nasazení pátera Karla Poula dočkal rozsáhlé rekonstrukce pod vedením architekta Jaroslava Čermáka z Prahy; náklad činil 5 milionů korun. Pan architekt napsal: „Nestačí jen pochopit historického, architektonického nebo uměleckého ducha chrámu, a proto nestačí jeho interiér pochopit pouze z památkářského hlediska. K našim kostelům je nutno pohlížet jako k živým památníkům, kde v historickém prostředí chrámu sídlí a s člověkem se spojuje v eucharistii živý Bůh.“

zpracováno podle lechovické farní kroniky a dalších zdrojů

DISKUSE O POTRATECH SE SLIBNĚ ROZVÍJÍ

V minulých dnech předložil poslanec Jiří Karas návrh na zrušení zákona o umělých potratech. Zákon spolupodepsali mj. poslanci Jan Kasal a Petr Pleva. Za provedení potratu by neměla být trestně odpovědná žena, ale ten, kdo potrat provedl nebo k němu naváděl. Obrátili jsme se na JUDr. Ing. Jiřího KARASE, aby nám zodpověděl několik otázek.

Proč jste se rozhodl podat návrh na úplné zrušení potratového zákona?

Umělý potrat je zákeřný barbarský čin, který je v tragickém rozporu s lidskými právy i s dosaženou etickou úrovní člověka. Jeho zrušení by znamenalo odstranění nejkřiklavějšího bezpráví páchaného na bezbranném lidském životě. Otevření otázky umělých potratů je důležité i v souvislosti s eutanázií, které se lidé začínají obávat jako radikálního řešení následků rozpadu sociální péče o staré a nevyлечitelně nemocné pacienty.

Od kdy se o otázku umělých potratů zajímáte a co vás k tomu přivedlo?

Akce proti umělým potratům podporuji zhruba od poloviny osmdesátých let. V té době jsem pod hlavičkou městské organizace ČSL v Třebíči organizoval několik přednášek MUDr. Zdeňka Hejla z Polné a brněnského lékaře MUDr. Květoslava Šipra. Právě jejich po všech stránkách fundovaná stanoviska mne naplno přesvědčila, že boj proti potratům patří mezi základní úkoly křesťansky či humanisticky orientovaného člověka.

Jaký byl vývoj současné podoby vašeho návrhu?

Před dvěma lety jsem připravil změnu zákona, která měla provádění potratů pouze zpřisnit. Jednalo se o zkrácení lhůty pro potrat z dvanácti na osm týdnů a zavedení povinného vyjádření otce dítěte. Vyvolalo to velkou diskusi a ukázalo se, že takové polovičaté řešení je pro mnohé lidi nepřijatelné. Zvláště mezi věřícími převládlo mínění, že nepřijatelný je každý násilný potrat, nejde-li o ohrožení života rodičky, protože vždy jde o zabití. Dnešní podoba návrhu to plně respektuje.

Jaké jste nyní zaznamenal odezvy?

Mnohem pozitivnější než před dvěma lety. Píší mi stovky žen i mužů a devadesát procent reakcí je kladných. Nejvíce si cením, že mladí lidé sami přicházejí s vyargumentovanými postoji. Příjemně mne překvapují zejména ženy - jejich reakce nespovědí o tom, že by ustrašeně mlčely nebo se podřizovaly mužské manipulaci. A už vůbec ne o tom, že by své tzv. právo na svobodnou volbu nadřazovaly nad právo dítěte se narodit. Samozřejmě, některé sdělovací prostředky publikují jen primitivní nenávistné útoky, ale to už bohužel patří k přetrvávajícím následkům komunistické mravní devastace.

Domníváte se, že váš návrh bude přijatelný ve sněmovně?

Doufám, že zákon projde alespoň do druhého čtení. Nevylučuji, že by nějaká nová úprava potratové legislativy nakonec mohla být přijata. Kromě našich poslanců návrh zřejmě podpoří i někteří poslanci z ODS a možná i z US-DEU a ČSSD. Ale důležitá je také diskuse, která je s projednáváním této zanedbané otázky spojena. Ta může změnit názory mnoha poslanců.

Jakou podporu cítíte ve veřejnosti? A jakou ve vaší straně?

Cítím podporu asi tak jedné třetiny veřejnosti. Druhá třetina je vlažná, třetí odmítavá. Ale právě v té veřejné debatě začíná mnoho lidí přemýšlet a utvářet svůj názor ve prospěch života. Co se týká KDU-ČSL, tady cítím rozhodně většinovou podporu. Většina našich voličů je konzervativní a klade důraz především na etické hodnoty. Myslím, že je pro ně zadostiučiněním, že jsme návrh konečně podali. Máme ochranu života od početí v programu strany a podání návrhu na zrušení potratového zákona je důkazem, že chceme

plnit své sliby. Řekl bych, že to může zabránit i odlivu našich voličů a naopak posílit naše preference.

Kritici vám vytýkají, že se snažíte církevní normy vnucovat nevěřící většině.

Ale to je naprosté nepochopení lidské stránky problému. To, že věřící rozpoznávají nelidskost potratů, ještě neznamená, že to nerozpoznávají také miliony jiných lidí, kteří třeba nechtějí mít s církvemi nic společného. Právo na život totiž patří v občanské společnosti k základním lidským právům. A ochrana počatého lidského života je obecně lidskou věcí, ne nějakou výsadou věřících.

Další z námitek proti vašemu návrhu je obava, že by se rozmohla tzv. potratová turistika.

Ověřil jsem si tuto věc osobně u ministra vnitra Stanislava Grosse. Ten mi jasně sdělil, že potratová turistika cizinek u nás prakticky neexistuje, a to ani z Polska, které má přísné podmínky pro povolení potratu. Pan ministr řekl doslovně, že se jedná o 'ojedinělý jev'. Takže strašení potratovou turistikou postrádá smysl.

Předseda České lékařské komory MUDr. Rath tvrdí, že váš návrh je 'nehumánní, neetický' a dokonce 'protilidský'.

Já bych řekl, že pan doktor Rath, jako představitel českých lékařů, by měl za všech okolností stát na straně života. Zdá se však, že zapomněl na Hippokratovu přísahu o neslučitelnosti lékařské cti s jakýmkoliv zásahem proti životu. To je ovšem tragický problém více lékařů. Opravdu si myslím, že tito lidé se tak těžce zpronevěřují zásadám lékařského stavu, že by měli vrátit lékařský diplom.

Co říkáte námitce těžkého postižení plodu? Předpokládáte nějaký pozměňovací návrh?

Myslím, že určité pozměňovací návrhy by bylo možné přijmout. Nevím zda právě v tomto směru, ale nevylučuji to. Ovšem ani automatický potrat v případě poškození plodu nepovažuji za správný.

foto: bB

*Poslanec Jiří Karas
při letošním pochodu pro život*

Co by zákonodárci mohli ještě udělat pro prevenci potratů?

Měla by to být legislativní úprava usnadnění adopce a anonymních porodů. Ale nejdůležitější je prosazení prorodinné legislativy a opatření pro zlepšení postavení rodin s dětmi. Mám na mysli např. návrh zákona na podporu rodiny, reformu mateřské dovolené, společné zdanění manželů a valorizaci dětských přídavků.

Co byste na závěr vzkázal čtenářům Immaculaty?

Chtěl bych jim všem poděkovat za podporu a modlitby, kterými mne posilují. A rád bych je poprosil a vybědl, aby se obraceli na své poslance a politiky, aby reagovali na útoky proti ochraně života, aby telefonovali, psali do novin, časopisů, televize i rozhlasu. Potom věřím, že by se s pomocí Boží a na přímělu Panny Marie mohly ledy hnout.

Děkujeme za rozhovor

rozhovor vedl Ferdinand Peroutka

Otevřený dopis poslance Jiřího Karase prezidentovi ČLK MUDr. Davidu Rathovi

Parlament České republiky
Poslanecká sněmovna
JUDr. Ing. Jiří Karas
předseda Podvýboru pro krajany v zahraničí
místopředseda Stálé parlamentní delegace do OBSE

Vážený pan
MUDr. David Rath
Prezident ČLK
Česká lékařská komora
Lékařská 2
150 00 Praha 5

V Praze dne 28. května 2003

Vážený pane prezidente,

dne 5. května t.r. jste ve v souvislosti s připravovanou novelou chránící život lidského jedince od okamžiku početí uvedl: „... lidé, kteří navrhuji zákonný zákaz interrupcí, neví, co činí. A myslím si, že je to extrémně nehumánní, neetické a protilidské opatření.“ Z kontextu plyne, že jste toto prohlásil jménem celé České lékařské komory (ČLK) jako její jednoznačné stanovisko.

Nedokáží si vysvětlit, jak poskytnutí legislativní ochrany bezbrannému člověku může být extrémně nehumánní, neetické a protilidské opatření. Proto apeluji na Vaši stavovskou čest a připomínám Vám i Vaši povinnost z etického kodexu ČLK, že: „... povinností lékaře je péče o zdraví jednotlivce i celé společnosti v souladu se zásadami lidskosti, v duchu úcty ke každému lidskému životu od jeho počátku až do jeho konce a se všemi ohledy na důstojnost lidského jedince.“

Stát svými zákony o umělých potratech pokřivil a někde i zcela zničil vztah důvěry mezi pacientem a lékařem, neboť zcela převrátil smysl lékařského povolání. Místo léčit, mírnit utrpení, chránit zdraví a život přinutil lékaře usmrcovat nevinné lidské jedince v těle jejich matek. Jedná se o nejhrubší zneužití lékařského stavu, které hluboce zraňuje nejen samotné matky, ale zároveň i svědomí gynekologů, kteří jsou prakticky povinni interrupce provádět. Pomůžete-li navrátit člověku jeho důstojnost bez ohledu na jeho slabost či závislost, budete připraven zabránit připravovanému zabíjení starých lidí - „eutanázií“. V opačném případě bude v brzké době nezbytná důvěra ze strany pacientů k lékařům zcela zničena a to se všemi dopady.

Dokud je čas, vyzývám Vás, abyste jako prezident ČLK pomohl uvnitř lékařské komory otevřít diskusi k bolestivému tématu umělých potratů. V případě zájmu jsem ochoten uspořádat v této věci veřejné slyšení na půdě Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR. Avšak pouze v otevřeném, ale zároveň i citlivém prostředí, kde jeden lékař druhému naslouchá, lze obnovit úctu a pomoci druhým pozitivně se vyrovnat s často bolestnou minulostí.

V úctě

Jiří Karas

Na vědomí: představenstvo ČLK, etická komise ČLK, krajské rady ČLK, ČTK, Český rozhlas

Přemožena láskou

Kauza Roe versus Wade je jedním z nejznámějších a nejkontroverznějších soudních procesů v USA. Před 30 lety Jane Roeová stanula před americkým soudem a žádala právo na zabití vlastního dítěte. Zvítězila. Potrat na přání byl legalizován. Dnes se Norma L. McCorvey, která se schovávala za pseudonymem Jane Roe, obrátila na katolickou víru a postavila se do první řady ochránců života. Lituje toho, co způsobila, a doufá, že se najde někdo, kdo zastaví „potratovou mašinerii“, která usmrcuje každým rokem téměř 1,5 milionů amerických dětí.

Norma neměla šťastné dětství. Od devíti let ji vychovávala ulice. Ukončila devět tříd. Brala drogy, pila. V šestnácti letech se vdala, avšak její manželství netrvalo dlouho. V roce 1969, když jí bylo dvaadvacet let, přišla potřetí do jiného stavu. Dvě první děti byly předány k adopci. Mladá žena neviděla dobrou budoucnost ani pro své třetí dítě. Potřebovala pomoc. Byla mladá a naivní. Když jí poprvé někdo řekl, aby si nechala udělat abortici, šla domů zjistit ve slovníku, co to divné slovo znamená. Tehdy se také dozvěděla, že tento zákrok přerušení těhotenství je v Americe nelegální. Poradili jí, aby se setkala s dvěma „novopečeními“ právníčkami Sarah Weddingtonovou a Lindou Coffeeovou.

Nebyla pro ně nikým

Právníčky ji přesvědčovaly, že „žena má mít právo rozhodovat o svých pohlavních orgánech“, a proto je třeba změnit zákony státu Texas, které toto nedovolují. Norma lhala, když jim říkala, že do jiného stavu přišla tak, že byla znásilněna nějakou tlupou a že neví, kdo je otcem dítěte. Byla nevzdělaná a vůbec se neorientovala v zákonech. Domnívala se, že si stačí promluvit se soudcem, který jí jako jediný může dovolit zabít nenarozené dítě. Mladé adeptky práva ji z omylu nevyvedly. Předložily jí vhodný formulář a ukázaly místo, kde ho je třeba podepsat. Podepsala. Nevědomovala si závažnost toho, co dělá. Nevěděla, jak velké zlo způsobí. Když se celá záležitost stala známou a měl být zahájen proces,

Norma prosila, aby její skutečné příjmení bylo nahrazené pseudonymem. Takto se narodila Jane Roeová.

V cele kauze se Norma stala pouze figurkou, „exemplářem“ těhotné ženy, kterou stoupenci potratů potřebovali, aby způsobili díru v právním systému. Byla malým kolečkem, které uvádělo do pohybu celé soukolí potratového mechanismu. Právníci nechtěli pomoci její záležitosti, ale té své. Chtěli zlegalizovat potraty. „Nic jsem pro ně neznamenala,“ říká dnes Norma. Byla to pravda. U soudu druhé instance, a byl to Nejvyšší soud, nebylo zapotřebí ani její osobní přítomnosti.

Právo na zabíjení

Rozhodnutí kauzy ve prospěch stoupenců potratů na přání dalo závadek přímo k nepředstavitelným právním následkům. Verdikt onoho procesu způsobil, že dnes je v Americe dovoleno zabíjení nenarozených v jakémkoli období jejich plodového života, do devátého měsíce včetně. Na základě zmíněného rozhodnutí se už 30 let každým rokem zabíjí v USA téměř 1,5 milionů nenarozených dětí.

Zajímavou skutečností je, že Norma své dítě, které tenkrát čekala, nezabila. Rozhodnutí legalizující zabíjení nenarozených padlo až po apelaaci v roce 1973, když její dceruška byly už dva roky a byla dána k adopci (soud první instance v roce 1970 jí potrat nedovolil). Norma nikdy nevyužila zákon, k jehož zavedení přispěla.

Duše v okovech zla

Po soudním procesu se Norma cítila stále hůř. Nepřála si takovou „slávu“. I když byla zastánce potratů, čekala, že soudní rozhodnutí se bude týkat pouze jí samotné. Těžce se jí žilo s vědomím, že její jméno bude od té chvíle spojováno s usmrcováním dětí v celých Spojených státech. Stále více pila a několikrát se pokusila o sebevraždu.

Nebyla ničím vyučená. Jaksi za „uznání zásluh“ dostala místo v jedné potratové klinice. Později pracovala v několika dalších. Po dlouhé roky byly potraty jejím životem, jakoby vzduchem, který dýchá. Avšak každodenní stres spojený s vědomím, že asistuje při zabíjení, šířil její duši.

V roce 1980 Jane Roe odhalila své skutečné příjmení. Napsala knihu „I am Jane Roe“ (Já jsem Jane Roeová), v níž se přiznala, že při procesu obelhala právníky. Avšak neklid stále trápil její duši. Jednou, když se vracela domů, všimla si prázdného dětského hřiště. Zastavila se u něho

Norma a pastor Benham

a dlouho nemohla od něho odtrhnout zrak. Uvnitř slyšela hlas: „Je to tvá vina. Kvůli tobě jsou dětská hřiště prázdná.“ Pocítila velký smutek. Později o tom napsala báseň.

Cesta k Bohu

Později po pěti letech se stal skutečný zázrak. Norma tehdy pracovala v potratové klinice v Dallasu. Kousek vedle si svou kancelář zřídila známá protestantská organizace ochránců života „Operation Rescue“ (Záchraná akce). Její členové a dobrovolníci organizovali před klinikou protesty. Chtě nechtě Norma s nimi začala rozmlouvat. Byla velmi překvapená, když zjistila, že ti, jak se domnívala, ukrutní, zlí a necitliví k lidské krůvdě fanatičtí fundamentalisté, se projeví jako lidé milí, laskaví a plní vnitřní něhy a harmonie. Jak odlišné byly dojmy z kontaktů se stoupenci potratů - povýšeneckými, arogantními lékaři z „potratářského průmyslu“, pro které nebylo důležité dobro žen, ale zisk čerpaný z vražedných zákroků. Norma několikrát mluvila s vedoucím hnutí „Operation Rescue“ pastorem Philipem Benhamem. Byla překvapena jeho laskavostí, taktem, vstřícností a úctou, jakou ji zahrnul. Pastor s ní mluvil o bibli, pokoušel se jemně přesvědčovat o svých názorech. Ale bylo její srdce citlivější než strohé uvažování. Normu okouzly především Emily a Chelsea, dvě malé děti pracovnice „Operation Rescue“ Rondy Mackayové. Dětská víra děvčátek způsobila, že se Normě otevřely oči. Uvědomila si, že je akceptována jako osoba, ale její styl života ani to, co dělá, akceptováno není. Pochopila, že pomoc ženám při zabíjení jejich dětí je zlo. Jane Roeová byla „přemožena láskou“. Narodila se Norma McCorvey. A malá Emily ji jednou pozvala do kostela.

„To je dítě“

Téhož roku se Norma nechala pokřtít od pastora Benhama. Změnila zaměstnání. Z potratové kliniky přešla do národního centra „Operation Rescue“. Obsluhovala počítače. V krátké době si na jedné ze stěn kanceláře všimla plakátů, které

ukazovaly vývoj dítěte od početí až do porodu. Když se dívala na malinké tváře dětí, byla ohromená jejich krásou. Její srdce se opět zachvělo. Její zrak přikovala fotografie desetitýdenního embrya. „Vždyť je to dítě,“ řekla si sama

pro sebe. Tehdy pochopila, že každý násilný potrat je zlo a žádná výjimka ho nemůže ospravedlnit. Stala se přesvědčeným ochráncem života.

Kříž z náramku

V roce 1995 Norma byla již křesťankou. V té době začal proces jejího návratu do katolické církve, k víře své matky, kterou opustila, když jí bylo ani ne devět let. Navázala kontakt s P. Frankem Pavonem, ředitelem mezinárodní katolické organizace „Priests for Life“ (Kněží pro život). Byl to on, kdo jí na její přání posvětil nový dům v Dallasu, naučil ji modlit se růžencem, ukázal jí krásu a význam mše svaté. On jí také posvětil kříž, který si nechala udělat z přetaveného náramku propotratového hnutí. Jednou v noci se stalo něco nečekaného. Norma dostala „zprávu od Boha“ - uslyšela Boží hlas, který jí řekl, že se s Ním brzy potká. Myslela si, že brzy zemře, ale časem pochopila, že Bůh ji chtěl mít u sebe ve své církvi - církvi katolické. Vrátila se. V roce 1998 ji do lůna církve přijal P. Frank Pavone spolu s P. Edvardem Robinsonem, dominikánem z farnosti St. Albert's Priory v Dallasu.

Kristova pravda a láska vypudily lež i smutek z jejího života. Uzdravily její ztýranou duši. V roce 1997 Norma založila organizaci „Roe No More Ministry“ (Roeová už nebude sloužit), jejímž posláním je odhalování lží, na kterých byla založena kauza Roe vs. Wade, rozmlouvání ženám, aby nechodily na potrat, a pomoc těm, které tak již učinily. V roce 1998 vyšla její další knížka „Won by Love“ (Přemožena láskou),

v níž Norma popsala svůj život, práci v „potratovém průmyslu“ a své obrácení.

Napravit zlo

Norma, pětapadesátiletá žena, je dnes velkým zastáncem života. Smiřila se s Bohem, přestala pít, navázala láskyplný kontakt se svou dcerou Melissou a jejími dětmi. Mnoho cestuje a dělí se o poznanou pravdu s jinými. Účastní se setkání ve školách, na univerzitách, v televizních programech, dokonce i v komisích Amerického kongresu. Těm, které byly zraněny potratem, ohlašuje dobrou zprávu o nesmírnosti Božího milosrdenství a odpuštění. V rozhovoru pro televizní stanici EWTN připomenula postavu Šavla, který pronásledoval křesťany, a „přesto Bůh ho povolal a udělal z něho apoštola Pavla. (...) Takto Bůh povolává mnohé z těch, kteří kdysi mařili životy nenarozněných a mění je v největší ochránce života.“ (Viz dr. Bernard Nathanson, pozn. redakce). „Pojďte a připojte se k nám!“ volala. Norma věnuje mnoho času také činnosti organizace Texas Justice Organization's „Operation Outcry“ (Akce výkřik), která shromažďuje příběhy žen, jež šly na potrat. Chce napravit zlo, které bylo způsobeno kauzou „Roe vs. Wade“. Spolu s právníky se pokouší o nové otevření soudního přelíčení a o změnu soudního rozhodnutí, jež bylo tehdy vyneseno. S radostí vítá každý nový zákon, který omezuje velikost zla potratů.

Je plná víry, že jí Bůh odpustí „největší chybu jejího života“. Věří také, že lavina zla, která kvůli ní spadla na Ameriku, se dá ještě zastavit. V současné době se začíná objevovat jistá naděje. Pomalu se mění mentalita a smýšlení americké společnosti a její souhlas k zabíjení nevinných dětí. Současně úřadující prezident George Bush a také generální prokurátor John Ashcroft jsou odpůrci potratů. Dny potratů jsou již sečteny, neboť žádná lež netrvá navěky, říkají američtí ochránci života.

*Filip Dereň, Žródto 21/2003
překlad bB*

Drahé děti, tento nadpis by mohl vypadat jako název pohádky. Ale není to pohádka, stalo se to doopravdy.

Když archanděl Gabriel pozdravil Pannu Marii a řekl jí, že má být matkou Syna Božího, řekl jí také, že i její mnohem starší příbuzné svaté

Alžbětě se narodí syn. Je to svatý Jan Křtitel. Jak nám připomíná druhý desátek radostného růžence. Panna Maria se pak vydala na cestu k Alžbětě. Byla to cesta namáhavá a trvala několik dní. Tenkrát ještě nejezdily vlaky ani auta nebo autobusy. Lidé chodili pěšky, nebo jezdili na oslu, který chodí pomalu. Jen bohatí mohli jet na koni nebo na velbloudu. Panna Maria nebyla bohatá. Přišla pomáhat svaté Alžbětě a zůstala u ní asi tři měsíce.

Hned při jejím příchodu svatá Alžběta z vnuknutí Ducha Svatého poznala, že Panna Maria je Matka Boží, a s radostí ji pozdravila. Asi víte, že slovy archanděla a svaté Alžběty i my ji zdravíme v modlitbě „Zdrávas, Maria“.

Panna Maria pak děkovala Bohu krásnou modlitbou. V ní řekla o sobě, že je jen nepatrná služebnice Boží. Ale hned nato jí Duch Svatý dal vyslovit úžasné proroctví: „Od této chvíle mě budou blahoslovit všechna pokolení.“ Kdyby to byl slyšel někdo jiný, možná by řekl: „Co to povídá? To přece není možné!“ Panna Maria byla tenkrát chudá dívka z Galileje, ze zapadlého kraje, na který se mnozí dívali pohrdavě, z městečka Nazareta, kterým pohrdali i Galilejci. Když budoucí apoštol svatý Bartoloměj (jeho svátek je 24. srpna) poprvé uslyšel o Ježíšovi z Nazareta, řekl: „Může z Nazareta vzejít něco dobrého?“

Ale když dnes čteme toto proroctví „Od této chvíle mě budou blahoslovit všechna pokolení“, připadá nám samozřejmé. Vždyť se stále splňuje už 2000 roků. Nespočítali bychom, kolik už bylo postaveno kostelů, kaplí a kapliček ke cti Panny Marie, kolik vytvořeno jejích obrazů

a soch, kolik básní, písní a jiných hudebních skladeb, kolik o ní bylo napsáno knih. A což teprve spočítat, kolik modliteb se k ní pozvedalo z této země, kolik vyprosila pomoci pro tělo i duši, kolika hříšníkům odpuštění a věčnou radost.

Už jen o m, když se podíváme

v tomto časopise

na stránky nadepsané „Poděkování“. A je toho stále ještě nepředstavitelně víc.

Když skončil pozemský život Panny Marie, Pán Ježíš ji vzal s tělem i duší k sobě do věčné nebeské radosti. Připomínáme si to ve čtvrtém a pátém desátku slavného růžence a oslavujeme to velkým svátkem 15. srpna, slavností Nanebevzetí Panny Marie. My, její děti, žijeme ještě uprostřed různých nebezpečí, bolestí, úzkostí a pokušení, ale když se modlíme k Panně Marii, vždycky nacházíme pomoc, útěchu a sílu.

I o prázdninách se v kostele setkáváte s dětmi, které stejně jako Vy mají rády Pána Ježíše a Pannu Marii. S těmi si jistě budete dobře rozumět, i když jste je předtím neznali. Ale jsou i takoví, kteří do kostela nechodí, o Pánu Ježíši a Panně Marii nevědí nic, nikdo je nenaučil se modlit. Možná, že někteří budou rádi, když jim budete něco vyprávět o Pánu Ježíši nebo je naučíte se modlit. Modleme se za ně za všechny, aby nacházeli cestu k Pánu Ježíši a abychom se jednou všichni shledali v nejšťastnějším věčném domově.

Vidíte, děti, že opravdu chudá dívka, nepatrná služebnice, se stala královnou. Královnou andělů, královnou všech svatých, královnou světa. A má nás všechny nesmírně ráda. Ona nám pomáhá, aby náš život s Pánem Ježíšem v srdci, a jednou v nebeské radosti, byl krásnější než nejkrásnější pohádka.

Krásné prázdniny s čistým a radostným srdcem

Vám přeje a vyprošuje a srdečně zdraví

Chudá dívka Královnou

Jehla a nit

V malém domečku v krabici na levém rohu stolu bydlely spolu jehla a nit. Byly velké kamarádky. Hodiny a hodiny si dokázaly povídat o tom, co se jim přihodilo. Mluvily o svých radostech i starostech, o všem, co je trápí, měly společné plány. Jen občas se nemohly dohodnout, kdo z nich je vlastně důležitější.

Jehla tvrdila: „Co ty bys byla beze mě? Když já neudělám do látky otvor, s tebou se vůbec nedá počítat.“ Nit oponovala: „A co ty? Děláš díry do látky, ale beze mne je to zbytečná práce. Nic by beze mne nedrželo pohromadě!“

„Však tě taky pořád ubývá,“ rozkřičela se jehla, „nakonec z tebe nezbude nic!“

„Máš pravdu. Stříhají mě na kousky, ale díky mně vznikají nové věci, které jsou krásné a užitečné. Za to stojí dát život! Ostatně já, i když skončím svůj život tady v krabici, budu žít dál. Lidé mě budou nosit v šatech a aspoň se podívám do světa.

Tebe vyhodí, až přestaneš sloužit.“

„Proč by mě vyhazovali? Jsem z nejlepší oceli. Jen si poslechni, jak cinkám, když mě někdo upustí na zem,“ ohradila se jehla.

„No, to platilo kdysi. Dnes jsou šicí stroje. Tam dávají jen jehly s vyšším vzděláním. Jen si přiznej, že ti už odzvonilo,“ provokovala nit.

Náhle se obě odmlčely, protože se zvedlo víko krabice a čísi ruka je obě položila na stůl. Jehla špitla: „Vidíš, Pepík se zase rval. Má roztržené tričko. Musíme mu pomoci, jinak by ho maminka moc nepochválila.“

Nit šeptem odpověděla: „Hm, ale to můžeme jen společně! Smíříme se, co říkáš?“

Jehla a nit si podaly ruce, aby mohly společně Pepíkovi pomoci. Poznaly, že samy nedokážou nic, a chtějí-li udělat něco pořádného, musí své síly spojit a pustit se do díla společně. Není to tak náhodou i s lidmi? ●

Poděkování

Chtěla bych touto cestou ze srdce poděkovat Panně Marii za uzdravení mého brášky z těžkého zápalu plic, za dobrý nález při vyšetření, které jsem musela podstoupit, za zdařilou operaci mé malé sestřičky, za úspěšně složenou maturitní zkoušku, za dar zdraví naší rodině a za mnoho každodenních drobností, jichž se nám dostává.

Děkuji Ti, naše nebeská Maminko, že jsi nás ve všech těch těžkých chvílích neopustila a jsi stále naší velkou oporou.

Zároveň Tě i vás, čtenáře Immaculaty, prosím o přimluvu za nalezení cesty k Bohu pro mého otce a přítele.

Michaela z Moravy

Vážená redakce,

jsem Vaše stálá čtenářka a chtěla bych touto cestou splnit svůj slib a poděkovat za uzdravení mého manžela.

Děkuji Ti vroucně, Pane Ježíši, Panno Maria, sv. Josefe, sv. otče Pio, sv. Martine de Pores, sv. Rito a ostatní svatí, a děkuji i duším v očistci, ke kterým jsem se v modlitbách s prosbou obracela o pomoc.

Manželovi je 60 roků a je diabetik. V srpnu minulého roku prodělal infarkt, po kterém mu lékaři doporučili operaci srdce. Nakonec z toho byly operace tři, které se velmi zkomplikovaly, kdy už i lékaři měli málo naděje.

Díky Matičce Boží, jejíž obrázek s medailkou ho provázal po operacích na všech odděleních, vše dobře dopadlo. Děkuji i všem našim příbuzným a přátelům za pomoc v modlitbách.

A tak Ti, Matičko Boží, ze srdce děkuji a prosím Tě o dar víry pro celou mou rodinu a stálou pomoc a ochranu.

A. Němcová, Mrákov

Plním slib, který jsem dala, když jsem těžce onemocněla, Nebeské mamince. V té době jsem se stala Rytířkou Neposkvrněné. Stále nosím zázračnou medailku a denně se modlím k Panence Marii. Dnes je to již rok, co jsem podstoupila operaci a všechny další kontroly a výsledky jsou v pořádku!

Panno Maria, z celého srdce Ti děkuji za uzdravení a vyslyšení mých proseb a modliteb. Zároveň prosím o další ochranu a pomoc pro celou naši rodinu.

vděčná rytířka Kamila

Z celého srdce děkuji Panně Marii za vyslyšení prosby - snaše se po velikém utrpení konečně narodila krásná a zdravá holčička.

Prosím pannu Marii a Pána Ježíše o Boží ochranu za celou naši rodinu, za děti, zvláště za manžela - alkoholika, aby našel jinou životní cestu.

S úctou Vaše čtenářka z Blanenska

Chtěla bych splnit svůj slib a prostřednictvím Vašeho časopisu veřejně poděkovat Panně Marii a Pánu Bohu za vyslyšení mých proseb. Zároveň prosím o ochranu celé své rodiny.

Helena z Třebíče

Chvála Kristu a Marii!

Plním slib, který jsem dala nebeské Mamince Marii.

Prosila jsem o přimluvu v Medžudorji, aby se přimluvila u svého Syna Ježíše, aby požehnal mému synovi a nevěstě, aby měli děti, třeba i dvojčata, že Pavla bude dobrou maminkou. Tak, jak se stará o manžela, tak dobře se bude starat o děti.

Dala jsem jim zázračnou medailku a obrázek z Medžugorje požehnaný Pannou Marií při zjevení. Poprosila jsem je, aby je nosili při sobě, že se budou modlit a prosit, aby jim Pán požehnal.

Pán mi dal prožit Boží lásku. 23.10.2002 se jim po 11 letech narodila krásná zdravá dvojčátka - Verunka a Magdalenska.

Děkuji Mamince Marii i za ostatní vnoučátka, Jožinka, Františka, Markétku, Aničku i za to vnoučátko, které se má brzy narodit. Děkuji za Její přimluvy a ochranu. Je toho hodně, za co bych měla děkovat nejen Panně Marii, ale i svatému Josefu a hlavně Pánu Ježíši. Děkuji za všechny milosti, kterými nás Pán Ježíš obdarovává.

Vděčná Anna Rožnovská

Chtěla bych, nebeská Matičko, srdečně poděkovat Tobě i Tvému Synu za ochranu života. Letos tomu budou 2 roky, co se mi stal úraz. Manžel sekal trávu a já ji za ním shrabovala. V jednom momentě struny nabraly ocelový drát a ten mi pronikl do dutiny břišní, poranil střeva a u tepny se zasta-

vil. Dle sdělení lékaře bych v případě poranění tepny vykrvácela, než bych došla do nemocnice. Navíc hrozily další komplikace.

Tisíceřé díky, Matičko, za pomoc a ochranu - a prosím, buď stále s námi.

Požehnej a odplat všem, kteří se za mě modlili, zvláště za sestřičky z Lomce.

Vděčná rytířka Marie Lovečková

I já chci poděkovat nebeské Matičce a jejímu synu Ježíši Kristu za uzdravení. V listopadu loňského roku jsem šel na operaci kyčelního kloubu. Na předoperačním vyšetření se zjistilo, že mám na prostatě rakovinu. Prodělal jsem dvě operace a 36 ozáření. Po oznámení té zlé nemoci jsem prosil Ježíše Krista a jeho Matičku o uzdravení. Vše dobře dopadlo. Zlá nemoc je pryč.

Děkuji Ti, Matičko, ještě jednou. Zároveň děkuji všem, kteří se za moje uzdravení společně modlili v kostele Matky Boží a sloužili mši svatou.

Jaroslav Suchý, Jihlava

Chtěla bych z celého srdce poděkovat Panně Marii a Pánu Ježíši za vyslyšení proseb. Za uzdravení mého syna Pavla, který začátkem prosince loňského roku utrpěl velice těžký úraz, kdy nám i lékaři dávali málo naděje. Podstoupil tři těžké operace, ale přesto se stal velký zázrak a za dva měsíce se zotavil natolik, že ho propustili z nemocnice. Chodil o berlích a pak byl čtyři týdny v lázních a teď už chodí bez berlí a jen ho ještě čeká za nějakou dobu vytažování šroubů.

Děkuji Ti, Panno Maria, ještě jednou a odpusť, že jsem nenapsala už dříve. A také Tě prosím o Tvoji ochranu pro duši i tělo a za dar víry pro celou naši rodinu.

maminka Jitka

Chtěla bych z celého srdce poděkovat Pánu Ježíši, naší drahé matičce Panně Marii a O. Piovi za celoživotní ochranu, dary uzdravení a jejich přítomnosti s námi. Zvlášť děkuji za maminku, která nám dala tolik lásky a víry. Díky za to, že jste nám ji tady nechali do 99 let (je to dva roky, co nám odešla). Jak ráda bych jí denně říkala, jak moc ji za vše miluji.

Děkuji za vyslyšení mých proseb a uzdravení manžela, syna a nyní i mé. Děkuji za ochranu celé

naší desetičlenné rodiny, kterou z celého srdce miluji, a za jejich velkou lásku k nám.

S pokorou prosím, naše Matičko Panno Maria, Pane Ježíši a Otče Pio, o stálou ochranu, pomoc, zdraví a dar víry Boží pro celou rodinu. Prosím o pomoc pro všechny nemocné, opuštěné a trpící na celé planetě.

Se srdečným pozdravem Ludmila z Litomyšle.

Buď sláva a vděk Pánu Bohu a Matičce Boží!

Měla jsem knihu: „Československé Lurdy“ v německém výtisku, která pojednávala o Turzovce. Mimo jiné v té knize Matka Boží slibuje, že když se ocitneme v životní tísni, máme k Ní devětkrát zavolat: „Matko Boží, Královno z Turzovky, přispěj mi na pomoc.“

Matička Boží dostála svému slovu. Můj první syn si v šesti letech zranil oko velkou třískou, která se vbodla do hnědého okraje směrem k zornici. Ta tříška byla tak silná, že se nad ní vytvořila vypoulenina a nemohl zavřít oko. Čekali jsem na příchod pana doktora, zatím jsme chodili sem tam po chodbě, poněvadž chlapec velmi nařikal a plakal. S představou, že až mu ten kůl vytáhnou, že mu nutně oko vyteče, jsem se psychicky hroutila a v tom mně napadla myšlenka. Zavolala jsem v duchu devětkrát k Matičce Boží, Královně z Turzovky, a dodala jsem závěrem, aby mu to oko nevyteklo. Hned jak jsem se domodlila, chlapec zvolal: „Mami, já už ji tam nemám!“ Chtěli jsme okamžitě odejít domů a poděkovat Pánu Bohu a Matičce Boží, ale vtom přišel lékař a nedovolil nám odejít s námitkou, že chlapec má vážné zranění, když má tak červené a zanícené oko. Lékař zkoumal, ale žádné zranění nenalezl, proto nás okamžitě poslal na mikroskopické vyšetření, ale ani tam nebylo zjištěno žádné zranění.

Vděčná Jan Krčková, Český Krumlov

Milá redakce časopisu Immaculata, chtěla bych Vám moc poděkovat za časopisy a přihlášku. Když jsem si přečetla podmínky členství v MI, byla jsem potěšena. Já totiž medailku nosím 6 roků a díky ní jsem zažila několik zázraků. Největší asi byl ten, když jsem onemocněla, brala léky, ale nic nezabíralo. Nakonec jsem vyhledala léčitele a ten mě léčil na dálku. Já jsem se uzdravovala, ale pomalu jsem ztrácela víru v Boha, až jsem se přestala

modlit a z krku sundala i medailku. Jednou večer, když jsem šla spát, tak mě moje děti prosily, abych jim něco pověděla o Panně Marii. Najednou jsem cítila její velkou přítomnost, nedá se to popsat, bylo to velmi silné a krásné. Něco mi říkalo, abych si napsala, že mé uzdravení může být jediné skrze Ducha Svatého. Byla jsem tím zaskočena, nevěděla jsem, co to má znamenat, neměla jsem ani trochu ponětí o tom, co všechno Duch Svatý dokáže, až z Bible a z vyprávění druhých lidí.

Já jsem si připadala jako marnotratný syn, který se vrací zpátky k otci. Nebylo to jednoduché, četla jsem Bibli, knihy, modlila se, ale pořád mi něco chybělo, a to něco je láska.

Neumím si představit, co by bylo se mnou, kdyby ke mně Panna Maria nepřišla. Byla bych určitě daleko od víry. Jsem jí za tento zázrak moc vděčná a děkuji také sv. Kateřině Labouré, která je mojí patronkou při biřmování.

Chtěla bych Vás poprosit o modlitbu, aby ze mě byla dobrá rytířka Neposkvrněné.

At Vám Pán Bůh žehná.

Martina P.

Plním svůj slib, že poděkuji v časopise Immaculata Panně Marii, naší nebeské Matce, za mocnou ochranu a přimluvu u Pána Boha. Víím, že díky této přimluvě mě Boží pomoc několikrát ochránila v těžkých životních situacích a také mé prosby byly vyslyšeny neobvyklým uzdravením z vážných zdravotních potíží.

S vděčností a poděkováním Nejsvětější Trojici a Matce Boží za vyprošené milosti prosím o stálou ochranu a o dar víry pro celou naši rodinu.

Lékařka z Vysočiny

O modlitbu prosí: Hana z Vysočiny.

Svou vděčnost vyjadřují: Anna Toužínová, Havlíčková, Eva Dolejšová, Lída z Prahy.

ZPRÁVY

Údiv nad projektem preambule konstituce EU

„Vatikán s údivem přijal návrh preambule evropské konstituce oznámený v Bruselu,“ napsal 29. května italský deník Corriere della Sera. „Je to přímo neuvěřitelné! Dala se očekávat nechuť k odvolávce na křesťanství. Počítali jsme také s možností uvedení v Konstituci duchovních prvků evropské kultury. Avšak úplně nepochopitelnou skutečností je, že projekt se odvolává na civilizaci řeckou i římskou, a také na filozofické směry osvícenství, avšak vůbec se nezmiňuje o křesťanství,“ říká na stránkách Corriere blíže nejménovaný hierarcha z Sekretariátu apoštolského stolce.

Katolický deník Avvenire zdůrazňuje možnost zavedení v budoucnu dalších změn. V rozhovoru pro deník na to upozorňuje bývalý irský premiér John Burton. Avvenire také cituje názor katolického historika Giorgia Rumiho, který považuje projekt preambule za „urážlivý“ pro Evropany a zamýšlí se nad tím, proč „jméno Kristovo stále ještě probouzí strach“. G. Rumi zdůrazňuje, že „křesťanství je to, co v největší míře rozhoduje o evropské jednotě“.

Deník La Repubblica cituje místopředsedu Evropského konventu, Giorgia Amata, který řekl, že „návrh konstituce se nachází pod úrovní vytyčených standardů“. Jeden z komentátorů označuje na stránkách tohoto deníku absenci zmínky o křesťanství v preambule evropské konstituce jako důrazné „ne“ vůči Vatikánu.

Niedziela 21.6.2003

Kroky proti AIDS

Katolická církev v USA s uznáním přijala zákon, na základě kterého vláda Spojených států v nejbližší době uvolní 15 miliard dolarů určených na boj proti AIDS na celém světě. Dokument 27. května podepsal prezident George Bush. Tento nový zákon prezident nazval „morální povinností“ Ameriky. V jednom z odstavců čteme: „abstinence a věrnost musí představovat hlavní faktor osvěty a výchovy při prevenci proti novým nálezům virem HIV“.

Zdrolo 24/2003

Vítězství ochránců života

Polská Federace hnutí pro život adresovala list holandskému premiérovi. Žádá v něm, aby vláda zabránila příjezdu „potratové“ lodi Aurora do blízkosti polských výsostných vod. „Obrácíme se na kompetentní orgány holandské vlády, aby přijaly opatření, které uchrání naši zemi před provokační činností osob a organizací, které narušují základní lidská práva, polský právní řád a vyvolávají protesty i neklid ve společnosti,“ čteme v listu podepsaném místopředsedou Federace, Antonínem Šimaňskym. List dále upozorňuje, že loď Aurora plující pod holandskou vlajkou, přijíždí už řadu let do přístavů v zemi, jejichž zákony neschvalují potrat a nabízí ženám potraty na přání. Podobná činnost by byla porušením polských zákonů, zdůrazňuje list. Polská federace hnutí pro život napsala také dopis polské prokuratuře, ve kte-

rém upozorňovala na podezření ze spáchání trestného činu. Příplutí „potratové“ lodi bylo ohlášeno na 21. června, nakonec ale potratová „klinika“ do přístavu ve Vladislavovu nevlula. Oficiální feministické zdroje to vysvětlovaly špatným počasím. Avšak základním důvodem byla nejpravděpodobnější obava z trestní odpovědnosti. Při opodstatněném podezření z pokusu o spáchání zločinu, kterým by bylo naložení polských žen za účelem zavraždění jejich početých dětí, má prokurátor právo nařídít i zadržení lodě. Nespokojenost se záměry holandské lodě vyjádřili i místní rybáři, kteří pohrozili zablokováním přístavu.

RaVat, Nasz Diennik

Poselství k 400. výročí narození sv. Josefa z Copertina

K čtyřsetletému výročí narození sv. Josefa z Copertina (17.6.) zaslal Svatý otec poselství generálnímu představenému řádu menších bratří konventuálů, otci Joachimovi Giermekovi. Jediněčný světec a věrný následovník sv. Františka, Josef z Copertina, má františkány vést k tomu, aby odpovídali na velké výzvy počátku 3. křesťanského tisíciletí, píše v poselství Jan Pavel II.

Létající svatý - tak byl sv. Josef z Copertina nazýván kvůli častým extázím - podněcuje také dnešního člověka, aby hledal hluboký smysl existence, aby usiloval o osobní setkání s Bohem a úplné oddanosti jeho vůli. Jako patron studentů, je také povzbuzením pro svět kultury, aby lidské vědění bylo zakotveno v Boží moudrosti, napsal ve svém poselství františkánům konventuálům Svatý otec.

RaVat 17.6.2003

Otevřít kostely i vnoci

Vídeňský biskup kardinál Christoph Schönborn se přimlouvá za to, aby byly městské kostely otevřeny 24 hodin denně. Svou iniciativu nazval „noc milosrdenství“ a chce ji prosadit společně s arcibiskupy Paříže, Lisabonu a Bruselu. Noční otevření kostelů chápe jako formu evangelizace. „Církev takto otevírá své srdce zraněným srdcím dnešních lidí,“ řekl biskup Vídně.

Res Catholica

Indičtí biskupové ostře odsoudili výroky proti Janu Pavlu II.

Indičtí biskupové razantně vystoupili proti kritice Jana Pavla II. ze strany vlády státu Tamil Nadu. „Neoprávněné komentáře předsedkyně vlády, paní Jayalithy Jayaramy, na adresu nejvýznamnějšího náboženského představitelce světa přinášejí ostudu celé zemi,“ čteme v prohlášení indické biskupské konference. „Takové výroky urážejí všechny, kdo si váží svobody svědomí a důstojnosti člověka,“ napsali biskupové.

Organizace Raštrija Swajamsewak Sangh, která patří k pravicovým hinduistickým sdružením usilujícím o zavedení hinduismu jako státního náboženství, obviňuje papeže z vměšování do vnitřních záležitostí. Výroky premiérky jsou odpovědí na kritiku zákona o konverzích. Svatý otec se během návštěvy indických biskupů ad Limina otevřeně postavil proti zákonu, který chce trestat pokutou nebo vězením všechny ty, kdo by bez povolení místní vlády přestoupili z jednoho náboženství na jiné. Fundamentalistická hnutí hinduistů již prosadila kontroverzní zákon v několika indických státech.

RaVat 18.6.2003

Police křesťanské menšiny v Iráku se komplikuje

Křesťanská menšina v Iráku je ze strany islámských fundamentalistů stále více utiskována. Informovala o tom organizace Kirche in Not, na základě zprávy svých představitelů, kteří nedávno navštívili Irák. Podle nich jsou křesťané na jihu země nuceni k zakrývat si tvář. Tisíce křesťanských rodin nedostalo za poslední měsíc žádný příjem. Navzdory represím křesťanské organizace budou i nadále poskytovat pomoc jak křesťanům tak i muslimům, potvrdila Kirche in Not. Podle informací pracujících řeholnic a řeholníků v nemocnicích, mateřských školkách a v sirotčincích. Dva měsíce po ukončení války je situace řady obyvatel Iráku „katastrofální“, mnoho dětí je podvyživených, v některých regionech hrozí epidemie.

Kolem 97% z 23 milionů obyvatel Iráku se hlásí k islámu, zbylé tři procenta představují křesťané, z nichž je polovina katolíků, většinou chaldejského obřadu.

RaVat 20.6.2003

Hanobení katolické církve

Italská policie zavřela pět internetových sítí, které zveřejňovaly hanobení katolické církve. Tyto webové stránky byly emitovány do Itálie internetem ze Spojených států. Jejich obsah byl v rozporu s italským zákonem o rouhání.

Kath-net

ZDRAVÉ RODIČOVSTVÍ

Poradna pro ženy a dívky - CENAP - pořádá cyklus přednášek:

Příprava na porod a rodičovství formou diskusních setkání na jednotlivá témata: *Průběh těhotenství* - pondělí 30.6. v 9,30 hod. a středa 2.7. v 16 hod.; *Porod* - pondělí 14.7. v 9,30 hod. a středa 16.7. v 16 hod.; *Příprava na příchod dítěte* - pondělí 4.8. v 9,30 hod. a 6.8. v 16 hod.; *Kojení a výživa dětí do 1 roku* - pondělí 18.8. v 9,30 hod. a 20.8. v 16 hod.; *Cvičení pro těhotné* každou středu odpoledne. Předchází domluva nutná, tel:543 331 471

OBSAH

Jesu, Dulcis Memoria	1
Ze života sv. Františka z Assisi	2
Petr našich dnů - Bůh ukáže v každém případě východisko	5
Žít víru jako Maria	7
Raduj se, ó Maria	8
Růženec v rodině	9
Krátký životopis sv. Kláry	10
Concinat plebis fidelium	11
O tom, jak byli Saraceni zázračně obráćeni na útěk	11
Andělé kávu nepijí	12
Kéž bys byl studený anebo horký!	14
Josef Kopertinský (dokončení)	16
U dobré Pastýřky	18
Diskuse o potratech se slibně rozvíjí	20
Otevřený dopis poslance Jiřího Karase	22
Přemožena láskou	23
Chudá dívka Královnou	26
Jehla a nit	27
Poděkování	28
Zprávy	30

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 4/2003, ročník XII.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit nadpisy a zkracovat příspěvky. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/ 6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1výtisk. Předplatné na rok 2003: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno,

e-mail: immaculata@minorite.cz ;tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně. Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vtištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas pro Vás denně vysílá na středních vlnách 1530 kHz, 1467 kHz a na krátkých vlnách 4005 kHz, 5890 kHz, 7250kHz (75m, 51m, 41m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod * * slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Ode-vrzej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

Vysvědčení

Učitel	Charakteristika	Kód
Třídní učitel:	Jeden je váš učitel, Kristus.	Mt 23,10
Oblíbenost učitele:	Velká - učil jako ten, který má moc, a ne jako učitelé zákona.	Mt 7,29
Přístup učitele:	Nenásilný - Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu.	Zj 3,20
Způsob učení:	Slovem - slova, která jsem k vám mluvil, jsou duch a jsou život. Příkladem - dal jsem vám příklad: Jak jsem já udělal vám, tak máte dělat i vy.	Jan 6,63 Jan 13,15
Student	Charakteristika	Kód
Osobnost:	Vyrovnaná - žije pravidlo rovnováhy: Miluj Boha nade všechno a bližního jako sám sebe.	Mk 12,30n
Životní směr:	Přímý - prohlašuje: Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života.	Jan 6,68
Přístup k životu:	Nejde s davem - životní heslo: Úzká cesta vede k životu, široká do záhuby.	Mt 7,13
Ambice:	Vysoké - ptá se: Mistrče, co dobrého mám udělat, abych dosáhl věčného života?	Mt 19, 16
Sebevědomí:	Vi, kdo je - myslí na to, že je chrám Boží a že v něm bydlí Boží Duch.	1 Kor 3,17
Ochota k oběti:	Není mu cizí - žije slovo: Kdo chce jít za mnou, zapřít sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.	Mt 16,24
Sebehodnocení:	Střízlivé - volá: Bože, buď milostiv mně hříšnému.	Lk 18,13
Angažovanost:	Moudrý - nezapomíná na pravdu: Co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši.	Mt 16,26
Předvidavost:	Stálá - řídí se pravidlem: Jestliže odpustíte lidem jejich poklesky, odpusti i vám váš nebeský Otec.	Mt 6,14
Komunikace:	Zdravá - Stále se raduje, bez přestání se modlí a za vše děkuje Bohu.	1 Sol 5,16n
Praktický život:	Příkladný - jde ke všem v jeho okolí, získává učedníky a učí je zachovávat vše, co Ježíš přikázal. Řídí se pravidlem: Cokoli jste udělali pro jednoho z mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.	Mt 28,19 Mt 25,40
Vytrvalost:	Velká - zdroj síly: Mé Tělo je skutečný pokrm a má Krev je skutečný nápoj.	Jan 6,55

Celkové hodnocení: Pojd'te požehnání a přijměte jako úděl království Boží.

**Našeho břemene,
ať zdá se nám jakkoli těžké,
bát se nemusíme,
protože Pán nám nenaloží více,
než sami uneseme.
A s láskou sneseme hodně...**

Ladislava Lopraisová